

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9 'Φθός Πατησίων ἀριθ. 9

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εἰ-
θείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
χωρονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

'*Ἀδελφον Βελῶ* καὶ '*Ιουλιου Δωτέν*: Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ, δραματικώτατον
μυθιστόρημα μετὰ εἰκόνων, μεταφράσις, * (συνέχ). — *Πέτρον Δακκολάρ*:
Η ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΙΩΝ, μεταφράσις Π. Σ. (συνέχεια). — L. Des Malis:
ΑΓΓΕΛΑ, διήγημα μεταφράσις Σοφίας Ἀραβανή.

**ΒΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προκληρωτίε**

'*Ἐν Ἀθήναις* φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῇ ἐξωτερικῇ φρ. χρυσῶ 15.
'Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ:

ΚΑΡΔΙΑΣ ΘΥΕΛΛΑΙ

Διήγημα Ἐρνέστου Δαστρέ.

ΑΔΟΛΦΟΥ ΒΕΛΩ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΩΤΕΝ

Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἡ θύρα τῆς
ζαχαρίας ἠνεώχθη, καὶ ὁ Κλαιρβασέν ἠρώ-
τησεν ἂν ἠδύνατό τις νὰ ὀμιλήσῃ εἰς τὸν
ἀρχηγόν.

Δύο ἄλλα πρόσωπα οὐχ' ἦντον ἀπαί-
σια ἐφάνησαν· ἦσαν δ' οὗτοι ὁ Ραδουρέ,
σύζυγος τῆς Ζινέτας, καὶ ὁ Ἀρνέλ ἐκ
Ρουέν. Καὶ οἱ τρεῖς ἦσαν κεκαλυμμένοι
ὑπὸ κοινορτοῦ. Ὁ Δακκολάρ ἔνευσεν αὐ-
τοῖς ν' ἀνέλθωσιν.

Ὁ Ραδουρέ καὶ ὁ Ἀρνέλ ἔλαβον ἐκά-
τερος ἐκ τῆς βλοῦζας τῶν δέμα, ὅπερ ἀ-
πέθηκαν ἐν τινὶ γωνίᾳ.

— Νὰ ὀ θησαυρὸς! εἶπεν ὁ Ραδουρέ.

— Ναι, περιφρόμη! εἶπεν ὁ Δακκολάρ
μετὰ κινήματος πείσματος καὶ θυμοῦ. Ἀ-
ξίζε τὸν κόπον νὰ με κάμη ὁ Κλαιρβασέν
νὰ ἔλθω ἀπὸ τὸ Παρίσι δι' αὐτὴν τὴν
μικροδουλειᾶ!

Ὁ Κλαιρβασέν ἐψιθύρισε λέξεις τινὰς
συγγνώμης.

— Εἴσθε βέβαιοι, ἐξηκολούθησεν ὁ
Δακκολάρ, ὅτι δὲν σὰς εἶδον ἢ δὲν σὰς ἠ-
κολούθησε κανεὶς;

Καὶ οἱ τρεῖς ἐδίστασαν· εἶχον ἴδει τὸν
Λαυρέντιον καὶ δὲν ἔκρινον εὐλογον νὰ ὀ-
μιλήσωσιν ἐνώπιον αὐτοῦ. Ὁ Κλαιρβασέν
μάλιστα ἐξεπλήσαστο ὅτι ὁ Δακκολάρ ὠ-
μίλει οὕτω ἐνώπιον αὐτοῦ καὶ τὴν ἐκπλη-
ξιν αὐτοῦ ἐξεδήλωσε δι' ἑνὸς βλέμματος.

— Ἡσύχασε, εἶπεν ὁ Δακκολάρ, τὸν
γνωρίζω αὐτὸν τὸν μουστερῆ... Ὀμιλή-
σατε ἐλευθέρως.

Ἐκαστος τότε τῶν ληστῶν διηγήθη
τὰς περιστάσεις, ὑπὸ τὰς ὁποίας ἐνήρ-
γησεν· οὐδὲν τὸ ἐπιφοβὸν ἐν αὐτοῖς ὑπῆρ-
χεν. Ὁ Δακκολάρ διέταξεν αὐτοὺς νὰ φά-
γωσι ταχέως καὶ νὰ ἐτοιμασθῶσι διὰ τὴν
παράστασιν. Ὁ Κλαιρβασέν ἐξῆλθεν.

— Σὺ, μένε καὶ ἄκουσε, εἶπεν ὁ Δα-
κκολάρ εἰς τὸν Ραδουρέ.

Δεικνύων δ' αὐτῷ τὸν Λαυρέντιον ἐξη-
κολούθησεν:

— Νὰ αὐτὸ τὸ παλληκάρι, τὸ ὁποῖον
ἐφόρεσε τὴν ἐνδυμασίαν σου καὶ θὰ παίξῃ
τὸν Ἀρλεκίνον, καλλίτερα ἀπὸ σέ, ὡς μοῦ
λέγουν· μὴ ζηλοτυπήσης, ἀλλὰ ἐνθάρρυνέ
τον καὶ μὴ τὸν ἀφήσης μόνον οὔτε μίαν
στιγμὴν... διὰ νὰ μὴ στενοχωρηθῇ καὶ
σχηματίσῃ κακὴν ἰδέαν δι' ἡμᾶς. Αὐτὸ
μόνον θὰ κάμη ἀπόψε· εἰς τὴν παράστα-
σιν δὲν θὰ λάβῃς μέρος.

Ὁ Ραδουρέ προσέκλινεν· ὁ Δακκολάρ ἐ-
πλησίασε καὶ τῷ εἶπεν εἰς τὸ οὖς λέξεις
τινάς, αἵτινες ἔκαμαν αὐτὸν ν' ἀνασκιρ-
τήσῃ. Εἶτα ὁ Ραδουρέ ἐξῆλθεν, ὁ δὲ Δα-
κκολάρ λαμβάνων ἀπὸ τοῦ βραχίονος τὸν
Λαυρέντιον εἶπεν αὐτῷ:

— Λοιπὸν! νέε ἀρχάριε, ἔλα... νὰ σέ
παρουσιάσω εἰς τὸ κοινόν. Εἶμαι βέβαιος
ὅτι θὰ θριαμβεύσης.

Ὁ Λαυρέντιος ἀφῆκε τὸν βραχίονα τοῦ
Δακκολάρ καὶ ἠτένισεν αὐτὸν κατὰ πρό-
σωπον.

— Τί σημαίνουν, εἶπεν, αὐτοὶ οἱ τρό-
ποι σου;

— Αὐτὸ τί σέ πειράζει; Θέλεις νὰ λά-
βῃς μέρος εἰς τὸν θίασον;

— Σοὶ εἶπα, ὄχι.

— Ἄλλ' ἐδέχθης νὰ παραστήσης ἀπό-
ψε... αὐτὸ μόνον ζητῶ.

— Δὲν δυσπιστεῖς λοιπὸν πλέον εἰς ἐμέ;

— Τί σέ μέλλει;

— Ἐν τούτοις ἂν ἤμουν ὅ,τι ὑπέθετες
πρὸ ὀλίγου... δὲν τρέμεις;

— Ἐλα δά!

— Καὶ ἔπειτα ἀπὸ ὅσα ἔτρεξαν αὐ-
τὴν τὴν νύκτα;

— Μὴν ὀμιλῆς δι' αὐτό! εἶπεν ὁ Δα-
κκολάρ σπεύδων.

Καὶ κατῆλθε μετὰ τοῦ Λαυρεντίου ὁ-
δηγῶν αὐτὸν πρὸς τὸ παράπηγμα.

ΚΗ'

Τὸ παράπηγμα ἦτο μέγα παραλληλό-
γραμμον κατεσκευασμένον ἐξ ὀθόνης· εἰς
τὸ ἐν ἄκρον ὑπῆρχεν ἡ διὰ τοὺς μουσικούς
ἐξέδρα καὶ εἰς τὸ ἕτερον τὰ διὰ τὸ κοινὸν
καθίσματα. Ἐν τῷ μέσῳ ἦτο σχοινίον τε-
ταμένον διὰ τὰ σχοινοβατικὰ γυμνάσια
τοῦ Βαντερνὸ καὶ τοῦ Πουλιό.

Ὁ Ραδουρέ δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐπανέλθῃ
παρὰ τῷ Δακκολάρ, ὃν ἀντεκατέστησε
πλησίον τοῦ Λαυρεντίου.

Ἡ εἰς τὸ θέαμα πρόσκλησις εἶχε τε-
λειώσει. Ἡ εἰς τὸ κοινόν εἴσοδος ἐπετρά-
πη καὶ ἡ παράστασις ἤρχισεν.

Κατὰ πρῶτον ἐνεφανίσθη ὁ Κλαιρβασέν
με τὸς σοφοὺς αὐτοῦ κύνας. Εἶτα προσ-
ῆλθον ὁ Βαντερνὸ καὶ ὁ Πουλιό, οἵτινες
ἤρξαντο ἐκτελοῦντες τὰς σχοινοβατικὰς
ἀσκήσεις. Ὁ ταλαίπωρος μετράξ, ἐνθαρ-
ρυνόμενος καὶ ἀπειλούμενος ὑπὸ τοῦ αὐ-
θέντου του, ἐξετέλεσε θαύματα εὐκνησίας
καὶ εὐστροφίας. Ὁ Δακκολάρ διηύθυνεν ἐν
γένει τὴν παράστασιν δίδων τῷ κοινῷ τὰς
ἀναγκαίας ἐξηγήσεις, ἃς συνῴδευε δι' ἀ-
στειοτήτων, ἐνῶ οἱ θεαταὶ ἐχειροκρότουν
αὐτόν. Ὁ Λαυρέντιος ἠπόρει πῶς, ἄνθρω-
πος ἔχων τὴν συνειδησιν βεβαρημένην διὰ
τόσων ἐγκλημάτων, ἠδύνατο νὰ ἀστείζη-
ται.

— Τώρα, εἶπεν ὁ Δακκολάρ, θὰ ἴδῃτε
ἄλλα θεάματα ἔκτακτα, τὰ ὁποῖα θὰ ἀ-
ποδείξουν εἰς τὸ σεβαστὸν κοινόν ὅτι ὄχι
μόνον ρωμαλέοι, ἀλλὰ καὶ εὐφυεῖς εἶνε οἱ
κύριοι αὐτοί.

Παρουσίασε τὸν Λαυρέντιον ὡς διακε-
κριμένον ἠθοποιόν. Ἡ παντομίμα ἤρχισεν,
ὁ δὲ Λαυρέντιος ἔπαιζεν ἐξαισιῶς τὸ μέ-
ρος τοῦ Ἀρλεκίνου.

Ἡ παράστασις τέλος ἔληξε, τὸ δὲ πλη-
θος ἀπῆλθεν εὐχαριστημένον.

— Αἱ! λαμπρά; εἶπεν ὁ Δακκολάρ πλη-
σιάζων τὸν Λαυρέντιον. Ὁμολογῶ ὅτι
πολὺ συνετέλεσε εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τῆς

παραστάσεως. Τώρα θὰ φάγωμεν μαζί· τί λέγεις;

Ὁ Λαυρέντιος εὐχαρίστως ἀπεδέχθη τὴν πρόσκλησιν, ἐξῆλθε δὲ τοῦ παρρηγματος καὶ εἰσῆλθε μετὰ τοῦ Δακκολάρ εἰς τὴν ἀμαξάν. Ἐκεῖ ἐπανεῦρε τὰ ἐνδύματά του, εἰς ὃ μέρος εἶχεν ἀφήσει αὐτά. Ἦν νόησεν ὅτι εἶχον ἐρευνήσει ἐν αὐτοῖς καὶ ἔχαιρεν ὅτι ἔσχε τὴν πρόνοιαν νὰ κρύψῃ τὰ ἔγγραφα, ἅτινα μετ' αὐτοῦ ἔφερον. Ἦδη ἠδύνατο ν' ἀναλάβῃ αὐτά, καὶ τὸ κατώρθωσε παρὰ τὴν προσεκτικὴν φύλαξιν τοῦ Δακκολάρ.

— Ἔλα, ἐμπρός! εἶπεν αὐτῷ ὁ Δακκολάρ.

Καὶ μετέβη μετὰ τοῦ Λαυρεντίου εἰς τὴν ἄλλην ἀμαξάν, ἔνθα ἐκλείσθη μετ' αὐτοῦ. Ἦτο σύνοφρος καὶ σκυθρωπός. Τοῦτο παρητήρησεν ὁ Λαυρέντιος καὶ προσεῖχεν.

Ἦρξαντο τρώγοντες, αἱ δὲ πρῶται λέξεις ἃς ἀντήλλαξαν ἦσαν ἀσήμαντοι μετ' ὀλίγον ὅμως, ἐπειδὴ ὁ Λαυρέντιος διηγέτο τὸν βίον αὐτοῦ καὶ τὰ φαντασιώδη ἐγκλήματα, ἅτινα εἶχε σχεδιάσει μετὰ τοῦ Μούλ, ὁ Δακκολάρ δὲ κοίφην αὐτόν.

— Πολὺ καλὰ, εἶπε βραδέως καὶ σοβαρῶς, ἀλλὰ μ' ὄλα αὐτὰ εἶσαι πάντοτε κατάσκοπος...

— Πάλιν τὰ ἴδια; εἶπεν ὁ Λαυρέντιος ὑψῶν τοὺς ὦμους.

— Ναι! ἀνέκραξεν ὁ Δακκολάρ: εἶσαι κατάσκοπος, τὸ ἤξεύρω, τὸ αἰσθάνομαι καὶ πρέπει νὰ τελειώσῃ αὐτὴ ἡ ἱστορία.

Καὶ ἠγέρθη, ἵνα ἐφορμήσῃ κατὰ τοῦ Λαυρεντίου ὡς τίγρις κατὰ τῆς λείας του. Ἄλλ' ὁ Λαυρέντιος ἠγέρθη ἐπίσης καὶ μετὰ πολλῆς δεξιότητος διὰ μὲν τῆς μιᾶς χειρὸς τῷ ἤρπασε τὸν βραχίονα, διὰ τῆς ἄλλης δὲ ἔπαλλε τὸ ἐγχειρίδιόν του.

— Πρόσεξε, Δακκολάρ! εἶπεν ἡ ὑπομονή μου θὰ ἐξαντληθῇ ἐπὶ τέλους!

Ὁ Δακκολάρ κατηνάσθη αἴφνης, οὐχὶ διότι ἐφοβήθη ἢ διότι ἠσθάνθη ἑαυτὸν ἀνίκανον νὰ παλαίσῃ, ἀλλὰ διότι ἠνόησεν ὅτι ἐνώπιον αὐτοῦ εἶχεν ἄνδρα γενναῖον, καί, ὡς ὁ ἴδιος ὠμολόγει, ἠγάπα τὴν γενναϊότητα.

— Ἐχεις γενναίαν καρδίαν! εἶπεν ἀποσπῶμενος ἀπὸ τοῦ Λαυρεντίου.

Ἐκαθέσθη πάλιν καὶ εἶπε δι' ὑποκώφου φωνῆς:

— Ἀνοησία! ἔπρεπε νὰ τελειώσῃ αὐτὴ ἡ ἱστορία μόνις σὲ εἶδα· τώρα δὲν ἠμπορῶ πλέον...

— Ἔλα δά, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, δὲν βλέπω τὴν ἀνάγκην νὰ τελειώσωμεν... Τιποτε δὲν σὲ ἀναγκάζει. Ἐνθυμήσου τί σοῦ εἶπα: δὲν ἠμπορῶ νὰ ὑποφέρω τὰς ἰδιοτροπίας καὶ τὰς βαρβαρότητάς σου.

Ὁ Δακκολάρ ἦτο βεθυισμένος εἰς σκέψεις.

— Ἔλα! ἐπιθύρῃσεν ἀτενίζων παραδόξως τὸν Λαυρέντιον, δὲν ἠμπορῶ... δὲν ἤξεύρω τί μὲ κρατεῖ... ἀλλὰ δὲν ἠμπορῶ!

— Ἦμπορεῖς ἢ δὲν ἠμπορεῖς, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, σοῦ συνιστῶ νὰ μὴ δοκιμάσῃς ἐκ νέου.

— Καὶ ἐν τούτοις, ἐξηκολούθησεν ὁ

Δακκολάρ μετὰ πικροῦ μειδιάματος, οὐ θὰ μὲ καταστρέψῃς· τὸ ἤξεύρω, θὰ μὲ παραδώσῃς ἐντὸς ὀλίγου εἰς τὴν ἀστυνομίαν. Αὐτὸ τὸ κεφάλι, διὰ τὸ ὅποιον εἶχαν ὀρίσει βραβεῖον εἰς τὴν Ἰταλίαν, καὶ τὸ ὅποιον τόσοι καὶ τόσοι ἠθέλησαν νὰ τὸ κόψουν, θὰ τὸ κόψῃς σύ, λοιπόν, καλά! Καὶ ὅμως ἠμπορῶ νὰ σωθῶ, ἀλλὰ δὲν ἤξεύρω τί ἀδυναμία μὲ καταλαμβάνει.

Ὁ Λαυρέντιος ἐμειδίασε μετὰ καταφρονήσεως.

— Ἔλα δά! εἶπεν, ἀγαπητὲ Δακκολάρ, γίνεσαι γελοῖος μὲ τὴν μελαγχολίαν σου... Φύλαξε τὸ κεφάλι σου, σὲ παρακαλῶ, δὲν τὸ θέλω... Ὀνειρεύεσαι κατασκόπους, εἶσαι δειλὸς καὶ φοβεῖσαι καὶ τὴν σκιά σου...

Ὁ Δακκολάρ ἀνύψωσε τοὺς ὦμους εἰς τὴν τοιαύτην αἰτίασιν.

— Φοβοῦμαι; εἶπεν. Λοιπόν! Θέλεις νὰ σοῦ ἀποδείξω ὅτι δὲν ἀπατώμαι, καὶ νὰ σὲ κάμω νὰ μὴν ἠμπορέσῃς καθόλου νὰ δικαιολογηθῇς;

Εἶπεν εἰς τὸν Λαυρέντιον νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν ἱστορίαν, ἣν τῷ διηγῆθη. Ἐξήτασεν αὐτόν μετὰ πολλῆς λεπτομερείας, συνεζήτησε τὸν μῦθον αὐτόν, ὑπέδειξε πάσας τὰς ἀπιθανότητας καὶ ἀπέδειξε τόσῳ σαφῶς ὅτι ὁ Λαυρέντιος ἦτο ἀπεσταλμένος, οὐχὶ τοῦ Λουβέν, ἀλλὰ τῆς ἀστυνομίας, ὥστε ὁ Λαυρέντιος δὲν εἶχε τί ν' ἀντιτάξῃ.

— Ἄ! πολὺ μὲ στενοχωρεῖς, εἶπεν ἀνυπομονῶν. Πίστευσέ με, ἂν θέλῃς, μοῦ εἶνε ἀδιάφορον, ἀρκεῖ νὰ μὴ ἀρχίσῃς πάλιν τὰ ἴδια. Ἐνα μόνον σοῦ ἐπαναλαμβάνω: ἂν ἤμουν ὅ,τι ὑποπτεύεις, δὲν θὰ ἤρχόμουν μόνος ἐδῶ διὰ νὰ ἐκτεθῶ εἰς τὴν ὀργὴν καὶ τὴν βαρβαρότητά σου... θὰ ἔλεγα ἀπλῶς νὰ σὲ συλλάβουν.

— Ἄς ἀφήσωμεν αὐτά, εἶπεν ὁ Δακκολάρ, ὅστις ποσῶς δὲν ἐπείσθη. Εἶσαι γενναῖος, σοῦ τὸ εἶπα, ἠμπορεῖς ν' ἀλλάξῃς ἐπάγγελμα... Θέλεις νὰ μείνῃς μαζί μου;... νὰ ἐργασθῇς ὑπὸ τὴν διεύθυνσίν μου;

— Ὅχι!

— Ὅχι! Διατί;... Δὲν θὰ δυσαρεστήθῃς, σοῦ τὸ ἐγγυῶμαι... Θὰ εἶσαι ἐλεύθερος, καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον θὰ ὑπακούω ἐγὼ εἰς σὲ... θὰ σὲ ἀγαπῶ... ναι, θὰ σὲ ἀγαπῶ, τὸ αἰσθάνομαι.

— Ὅχι!... δὲν μὲ συμφέρει, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος.

— Θέλεις λοιπόν νὰ ἐξακολουθήσῃς τὸ ἐπάγγελμά σου; εἶπεν ὁ Δακκολάρ στεναζών· καὶ ὅμως ἀξίζεις διὰ καλλίτερον!

Ὁ Λαυρέντιος ἀνύψωσε τοὺς ὦμους.

— Εἶνε ὅμως ἀργά, εἶπεν ἐξεπλήρωσα τὴν ἐντολήν μου καὶ αὐριον τὸ πρῶτ' ἐπιστρέφω εἰς Παρισίους... Δὲν θὰ μὲ ἐμποδίσῃς! Ἐν τούτοις, εἶμαι κουρασμένος καὶ εὐχαρίστως θ' ἀνεπαυόμην... Ποῦ ἠμπορῶ ἐδῶ νὰ κοιμηθῶ;

Ὁ Δακκολάρ ἠγέρθη σύνοφρος καὶ τεταραγμένος· ἔδειξε διὰ σημείου ἐνδύματα ἐρριμένα χαμαί· αὐτὴ ἦτο ἡ κλίνη του.

— Ἄλλὰ θὰ σοῦ στερήσω τὸ κρεβάτι σου; εἶπεν ὁ Λαυρέντιος.

— Ὅχι, εἶπεν ὁ Δακκολάρ· καὶ ἐγὼ εἶμαι κουρασμένος, ἀλλὰ δὲν νυσταζω... Θὰ κοιμηθῆς ἐκεῖ; προσέθηκεν.

— Διατί ὄχι; Μοὶ ὑπεσχέθης ὅτι δὲν θὰ ἀρχίσῃς τὰ ἴδια.

— Πιστεύεις λοιπόν εἰς τὸν λόγον μου;... Καὶ ἂν δὲν ἠμπορέσω νὰ κρατήσω τὸν ἑαυτόν μου;

— Θὰ τὸν κρατήσῃς. Εἶσαι κακοῦργος, ληπτής, ὅ,τι θέλεις, ἀλλὰ δὲν εἶσαι ἀνάνδρος, τὸ εἶδα, καὶ δὲν θὰ φονεύσῃς ἕνα ἄνθρωπον εἰς τὸν ὕπνον του.

— Ἄ! εἶπεν ὁ Δακκολάρ, δὲν κάμνεις καλὰ νὰ ἐμπιστεύεσαι... Ἄλλ' ὄχι! Ὑπέλαθεν ἀμέσως, ἔχεις ἄδικον, δὲν ἠμπορῶ.

Ὁ Λαυρέντιος ἀπεκοιμήθη μετ' ὀλίγον, ἤνοιγεν ὅμως ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ παρητήρει τὸν Δακκολάρ. Οὗτος ἴστατο ὀρθίως, μὲ ἐσταυρωμένας τὰς χεῖρας καὶ βεθυισμένους εἰς σκέψεις· ἐνίστε ἐβάδιζεν ἐν τῇ ἀμαξῇ, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ δὲ ἴστατο καὶ ἀπεθαύμαζε τὸν Λαυρέντιον, οὐτινος ὀκαπνίζων λαμπιτῆρέφωτιζεν ἀσθενῶς τὸ πρόσωπον. Τὸ βλέμμα του τότε ἐλάμβανεν ἔκφρασιν πραότητος, ἣτις συνεκίνει ἀκουσίως αὐτοῦ τὸν Λαυρέντιον.

Αἴφνης ἔκαμε κίνησιν ἀνυπομονησίας καὶ ἐράνη λαβῶν ὀριστικὴν ἀπόφασιν. Ἐκυψε πρὸς τὸν Λαυρέντιον καὶ ψάυων αὐτοῦ τὸν ὦμον:

— Σήκω, τῷ εἶπε, καὶ ἔλα!

— Ἄ! νὰ ἔλθω... ποῦ; ἠρώτησεν ὁ Λαυρέντιος.

— Πνίγομαι ἐδῶ, ἃς βγοῦμε ἐξω, ὁ ἀέρας θὰ μὲ ὠφελῆσῃ, καθὼς καὶ σέ. Θὰ συνομιλήσωμεν ἐκεῖ ἀπ' ἐξω. Μοῦ φεύγει τὸ λογικόν, νομιζῶ ὅτι ἔχω πυρετόν.

Ὁ Λαυρέντιος ἠγέρθη παρὰ τὴν ἀποστροφὴν αὐτοῦ.

— Παραδόξος ἰδέα, εἶπεν ἄλλ' ἐπὶ τέλους τί νὰ γείνη, ἔστω!

Εἶτα μετὰ στιγμῆν:

— Ἄ! ἐνωῶ, προσέθηκεν, ἔχεις τὸ σχέδιόν σου· ἐσκέφθης ὅτι τὸ πτωμά μου θὰ σοὶ ἦτο ὀχληρὸν ἐδῶ, ἐνῶ εἰς τὴν πεδιάδα...

Ὁ Δακκολάρ ἀνύψωσε τοὺς ὦμους μετ' ἀνυπομονησίας.

— Τὸ ἤξεύρεις ὅτι ὄχι! εἶπεν... πολὺ καλὰ γνωρίζεις ὅτι ἂν ἤθελα νὰ σὲ τελειώσω, θὰ τὸ ἔκανα... καὶ ἂν κανεὶς ἤθελε σὲ προσβάλλει τώρα, θὰ ἐφρονεύομουν διὰ σέ... Διατί; δὲν τὸ γνωρίζω... Ἄλλὰ τέλος πάντων εἶνε ἀληθινό!

Ἐξῆλθον. Οἱ κύνες, οἵτινες ἤρξαντο γαυγίζοντες, ἐσιώπησαν ἀναγνωρίζαντες τὸν Δακκολάρ· εἰς ἐξ αὐτῶν ὁ Ρουστὼ ἠκολούθησεν αὐτόν. Οἱ σχοιναβάται ἐκοιμῶντο.

Ἦτο ἑξαίσια, κατάστερος θερινὴ νύξ. Διῆλθον τὴν πλατεῖαν καὶ τὰς ἐρήμους ὁδοὺς, μετ' ὀλίγον δὲ ἐξῆλθον τοῦ χωρίου καὶ ἐπλανῶντο τυχαίως ἀνὰ τοὺς ἀγρούς.

— Ὁ ἀνεμος αὐτὸς εἶνε καθαρὸς! Ἀναπνέομεν ἐδῶ! εἶπεν ὁ Δακκολάρ στεναζῶν ἐξ εὐχαριστήσεως.

— Ἄλλὰ ποῦ πηγαίνομεν; ἠρώτησεν ὁ Λαυρέντιος, ὅστις ἤρξατο κἀπως ἀνήσυχων.

— Τί πειράζει; εἶπεν ὁ Δακολάρ. . .
Εἶνε πρῶνός περίπατος.

Δύο ὄραι ἐσήμαινον εἰς τι μεμακρυσμένον κωδωνοστάσιον. Ὁ Δακολάρ ἐπανελάβε τὴν πρότασίν του· παρεκάλεσε τὸν Λαυρέντιον νὰ μεινῇ ἐργαζόμενος μετ' αὐτοῦ.

— Ὅχι! ὑπέλαβεν ὁ Λαυρέντιος, τὸ εἶπα, μὴ τὸ ξαναλέγῃς.

Ὁ Δακολάρ ἐνόμισεν ὅτι ἠννόησε τὴν ἄρνησιν.

— ὦ! εἶπεν, ἤξεύρω τί σὲ κάμνει ν' ἀηδιάζῃς; αὐτοὶ οἱ κατεργαροὶ, με τοὺς ὁποίους με εὖρες, αὐτὴ ἡ ἐλεεινότης, αὐτὴ ἡ ἀθλία καὶ γελοῖα κατάστασις... Νομίζεις λοιπὸν ὅτι θὰ σοὶ προτείνω αὐτό; ὦ! ὄχι, δόξα τῷ Θεῷ! ἄλλα ἔχω κατὰ νοῦν. Ἄκουσε: εἰς τὴν Γαλλίαν τίποτε δὲν εἶνε δυνατόν· ἐδοκίμασα τελευταίως νὰ εἰσαγάγω τὴν ληστείαν καὶ ἀπέτυχα... Ἡ Ἰταλία ναί, ὦ! ἐκεῖ! . . . Ἄ! ποτὲ δὲν ἔπρεπε νὰ φύγω ἀπ' ἐκεῖ.

Ἀνέπτυξε τοὺς σκοποὺς του: νὰ βαδίσῃ κατ' ὀλίγον μετὰ τῆς συμμορίας του μέχρι τῶν συνόρων τῆς Ἰταλίας, νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς Πιεμόν, ἐκεῖθεν δὲ μετὰ πολλῶν προφυλαξέων νὰ φθάσῃ εἰς Ἀπέννινα· ἐκεῖ θὰ ἐνήργει ἐλευθέρως! Αἱ περιστάσεις ἦσαν λίαν εὐνοϊκαί· ἡ χερσόνησος ἄπασα ἐτράχαστο ὑπὸ τῶν πολιτικῶν διαμαχῶν. Ὅποια ἐστρατεία θὰ ἐγίνοντο εἰς τὸ Ρωμαϊκὸν Κράτος, εἰς τὸ βασιλείον τῆς Νεαπόλεως, εἰς τὴν Καλαβρίαν!

— Θὰ λάβω ἐντολήν, προσέθηκεν ὁ Δακολάρ, ἀπὸ καμμίαν ἀπηλπισμένην μεριδα. Ὁ Φρά-Διάβολος ἐπέτυχε βαθμὸν συνταγματάρχου, διατί νὰ μὴ ἐπιτύχω ἐγὼ βαθμὴν λοχαγοῦ; Θὰ ἦσαι ὁ ὑπολοχαγός μου, εἶπε λαμβάνων τὸν βραχίονα τοῦ Λαυρεντίου.

Ἐπειδὴ δὲ οὗτος ἐκίνει τὴν κεφαλὴν ἀρνούμενος:

— Μὴ λέγῃς ὄχι! ἀνέκραξεν ὁ Δακολάρ, εἰ δὲ μὴ θὰ πιστεύσω ὅτι δὲν ἔχεις καρδίαν. . . Λοιπὸν, ἐξηκολούθησεν, ἐγὼ ἀφίνω τὸ γελοῖον αὐτὸ ὄνομα καὶ λαμβάνω πάλιν τὸ ἀρχαῖον πολεμικὸν ὄνομά μου, Ἀντώνιος Κρουζίνη. . .

— Ἀντώνιος Κρουζίνη! ἀνέκραξεν ὁ Λαυρέντιος ἀνασκίρτησας.

— Τί τρέχει; ἠρώτησεν ὁ Δακολάρ, γνωρίζεις αὐτὸ τὸ ὄνομα; πιθανόν; διότι τὸ ἔκαμα διάσημον. . . ἀλλὰ αὐτὸ ἔγινε πρὸ δεκαπέντε περίπου χρόνων, ὅτε σὺ ἦσο πολὺ νέος.

— Λοιπὸν ὠνομάζεσο ἄλλοτε Ἀντώνιος Κρουζίνη; ἐπανελάβεν ὁ Λαυρέντιος.

— Διατί με ἐρωτᾷς; εἶπεν ὁ Δακολάρ.

— Τότε... ἐγνωρίζεις τὸν Γεώργιον Δαλισιέ;

Ὁ Δακολάρ ἀνεσκίρτησεν. Ἐσταμάτησεν ἀποτόμως τὸν Λαυρέντιον καὶ ἰστάμενος ἐνώπιον αὐτοῦ με σπινθηροβολοῦντας ὀφθαλμοὺς καὶ πάλλον στήθος:

— Τί ὄνομα ἐπρόφερες; εἶπε. . . Γεώργιος Δαλισιέ; . . . Εἶνε ἀδύνατον... ἤκουσες νὰ ὀμιλῶσι περὶ αὐτοῦ; . . . Πῶς; . . . ἀπὸ ποῖον; . . . διατί;

Ὁ Λαυρέντιος ἠννόησεν ὅτι ἔπραξεν ἀφροσύνην καὶ προσεπάθησε νὰ διορθώσῃ αὐτήν.

— Θεέ μου! εἶπε μετ' ἀδιαφορίας, πῶς ἐξάπτεσαι! περιμενε ὀλίγον, τί διάβολο!

Εἶπεν ὅτι ἐγνωρίζε τὰς λεπτομερείας τοῦ ἐγκλήματος τῆς ὁδοῦ Καρδινὲ ἐκ τῶν ἐφημερίδων καὶ τῶν ἐκμυστηρεύσεων τοῦ Λουβέν, καὶ διότι παρέστη κατὰ τὴν δίκην. . . Ἐπιστολὴ τις τοῦ Ἀντωνίου Κρουζίνη εὕρισκετο μετὰξὺ τῶν ἐγγράφων τῆς κυρίας Δαλισιέ. . .

— Κυρία Δαλισιέ! ποῖα; διέκοψεν ἀποτόμως ὁ Δακολάρ.

— Πῶς; ἡ δυστυχής, τὴν ὁποίαν ἐφόνευσε εἰς τὴν ὁδὸν Καρδινέ.

— Διάβηλε! . . . δὲν εἶνε ἀλήθεια. . . δὲν εἶνε δυνατόν! ἀνέκραξεν ὁ Δακολάρ.

— Βεβαία, εἶν' ἀλήθεια. . . Καὶ ἂν σὺ ἔγραψες τὴν ἐπιστολήν, με τὴν ὁποίαν ἀνήγγελες εἰς τὴν δυστυχῆ γυναῖκα τὸν θάνατον τοῦ συζύγου της, ὁ Γεώργιος Δαλισιέ εἶσαι. . .

-- Λοιπὸν ναί, εἶμαι ἐγὼ, ὁ ὁποῖος τὴν ἔγραψα, εἶπεν ὁ Δακολάρ ὑποκώφως.

— Τότε λοιπὸν ἐφόνευσε τὴν γυναῖκα τοῦ φίλου σου, τοῦ ἀρχαίου συντρόφου σου. . . ἐκείνου, τοῦ ὁποίου ἔκλαιες τὸν θάνατον. . . διότι ἐνθυμούμαι τὴν ἐπιστολήν αὐτήν. . . τὴν ἤκουσα. . . Τί θλίψις! Τί συμπάθεια! . . . Εἶχα λοιπὸν τότε πλέον τρυφερὰν τὴν καρδίαν ἀπὸ σήμερον. . . διότι συνεκινήθην ἐγὼ, ὁ ὁποῖος δὲν ἐνδιεφερόμην καθόλου.

— Σιώπα! σιώπα! ἀνέκραξεν ὁ Δακολάρ διὰ φοβερᾶς φωνῆς.

Εἶτα ὡς εἰ ὠμίλει κατ' ἑαυτόν:

— Πῶς ἦτο δυνατόν; ὁ ἄτιμος αὐτὸς Λουβέν δὲ μοι εἶπε. . . Ἄλλὰ τί! δὲν τὸ ἐγνωρίζε καὶ αὐτός. Ἄλλὰ διατί; Βλέπω ἀκόμη τὴν σημειώσιν του καὶ τὸ σχεδιάγραμμα τῆς οἰκίας: «Μία γραῖα καὶ ἡ ὑπηρετήριά της». Τί ἐνδιαφέρει τὸ ὄνομα! ὦ! ἡ Τύχη. . . ὦ! ταραλίπυρος γυνή!

Καὶ περιεπάτει κάτω νεύων καὶ κατεχόμενος ὑπὸ τῆς φοβερᾶς ἀναμνήσεως. Ἄλλὰ καὶ εἰς τὸν Λαυρέντιον ἡ ἀνάμνησις αὕτη εἶχεν ἐμποιήσει ἐπίσης ἰσχυρὰν ἐντύπωσιν· ἀλλ' οὕτως ἐδίψα ἐκδίκησιν. Εἶχεν ἐνώπιόν του τὸν φονέα τῆς μητροῦς του, ἐνῶ εἰς τὴν ἐρημίαν ἐκείνην, τὴν μόλις φωτιζομένην ὑπὸ τοῦ φέγγους τῆς ἡοῦς. . . Διατί ν' ἀναμείνῃ; διατί νὰ μὴ ὀρήσῃ κατ' αὐτοῦ καὶ νὰ τὸν φονεύσῃ; Θὰ το κατῶρθου, ἤσθάνετο τὴν ἰσχὺν νὰ καταρρίψῃ γίγαντα. . .

Αἱ σκέψεις αὗται ἀνεκυκῶντο ἐν τῷ νῷ αὐτοῦ.

Ἀίφνης ὁ Δακολάρ ἀνηγέρθη δι' ἀποτόμου κινήσεως, ὁ δὲ Λαυρέντιος ὀπισθοδρόμησεν.

— Ἄλλὰ, ἀνέκραξεν, αὐτὴ ἡ κυρία Δαλισιέ εἶχεν υἱόν;

— Ναί.

— Υἱόν, ἐξηκολούθησεν ὁ Δακολάρ διὰ σπαρακτικῆς φωνῆς, κατὰ τοῦ ὁποίου ὁ ἀπαίσσιος ἐκεῖνος Λουβέν ἔρριψε τὰς ὑπονοίας. ὦ! τὸ ἐνθυμούμαι, εἶνε ἄτιμον!

— Ναί, τόσῳ ἄτιμον, εἶπεν εἰρωνικῶς ὁ Λαυρέντιος, ὥστε δὲν ἀπηξιώσε νὰ δεχθῆς τὴν μηχανορραφίαν ἐκείνην.

— Αἶ! τί σημαίνει; μήπως ἐγνωρίζα τότε; Ἄλλὰ τί συνέβη ἔκτοτε; Τίποτε δὲν ἤξεύρω. Κατεδικάσθη; . . . ὦ! ὁ δυστυχής!

— Ὅχι, δὲν κατεδικάσθη. . .

— Ἀλήθεια! ἀλλ' εἶνε θαῦμα!

— Θαῦμα, εἶπες.

— Δυστυχισμένο παιδί! . . . τί ἀπέγεινε; . . . Τὸ γνωρίζεις; Ποῦ εἶνε;

— Εἶνε ἐνώπιόν σου! ἀνέκραξεν ὁ Λαυρέντιος διὰ φοβερᾶς φωνῆς ὁρμῶν κατ' αὐτοῦ.

— Σὺ; . . . σὺ. . . σὺ. . . ἐπέλλισεν ὁ Δακολάρ καταπλαγείς.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΠΕΤΡΟΥ ΔΕΛΚΟΥΡ

Η ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΙΩΝ

[Συνέχεια]

Τὴν ἐπαύριον, ὁ ἰατρός κύριος Δουσατέλ ἦτο λίαν ἐνησχολημένος ἐν τῷ οἰκήματί του, δεχόμενος πολυαριθμούς πελάτας, ὅτε ὁ ὑπὸ τῆς ἐκείνου ἐπίσκεψις τοῦ ἐπισκεπτῆριον τοῦ εἰσοδηματίου κυρίου Λαυρεντίου Νικέζ. Ὁ κείνος τρέμων δὲ διέταξε νὰ εἰσαγάγῃσι τὸν νέον ἐπισκέπτην.

Ὁ συνέταιρος τοῦ μαρκησίου δὲ Βονεὶλ εἰσῆλθε μετ' ὕφους ἀγερώχου ἐντὸς τοῦ σπουδαστηρίου τοῦ κυρίου Δουσατέλ καὶ ἔλαβε καθίσμα πλῆσιον τοῦ ἰατροῦ, ὅστις δὲν ἔπαυε νὰ τὸν παρατηρῇ διὰ βλέμματός περιέργου.

— Βλέπετε, ἤρξατο λέγων ὁ Λαυρέντιος, ὅτι εἶμαι συνεπὴς εἰς τὸν λόγον μου, ἐλθὼν ἐνταῦθα; Τώρα ἄς συνομιλήσωμεν, ἀγαπητὲ κύριε, περὶ τῆς ὑποθέσεως, ἡ ὁποία με ἀναγκάζει νὰ ἔλθω ἐδῶ.

— Σὰς ἀκούω, διέκοψεν ὁ ἰατρός.

— ὦς ἐνθυμείσθε, χθὲς σὰς εἶπον ὅτι ὁ κύριος Μαξίμος εἶνε ἐντελῶς ἀθῶος καὶ ὅτι δύναμαι ἐγὼ ν' ἀποδείξω εὐκολώτατα τὴν ἀθωότητά του διὰ τῆς ὑποδείξεως τοῦ ἀληθοῦς ἐνόχου, τοῦ ἀληθοῦς δολοφόνου τοῦ κόμητος δὲ Φερουζόλ. Τώρα προσθέτω, ὅτι πάντοτε ἐνεργῶ διὰ χρήματα.

— Ἀπὸ χθὲς ἐσκέφθην ὅτι εἶσθε ἐλεεινὸς καὶ αἰσχροκερδής.

— Σὰς εὐχαριστῶ διὰ τὸ φιλοφρόνημα, τὸ ὁποῖον μοὺ κάμνετε. Τί πειράζει ἐν ἐπὶ πλέον κοσμητικὸν ἐπίθετον! Ἐξακολουθῶ. Εἰς τὴν προκειμένην ὅμως ὑπόθεσιν δὲν ἐνεργῶ διὰ νὰ λάβω χρήματα.

Ὁ ἰατρός ἀνεπήδησεν ἐπὶ τῆς ἔδρας του.

Ἐκπληκτος ἠρώτησε τὸν τυχοδιώκτην:

— Ἄλλὰ πρὸς ποῖον σκοπὸν λοιπὸν ἐνεργεῖτε;

— Σὰς ἐπαναλαμβάνω, ὅτι δὲν θέλω χρήματα. Ἐπιθυμῶ τοῦ λοιποῦ νὰ ζήσω ὡς τίμιος ἄνθρωπος, με εἰσοδήματα ἀρετὰ

καί μὲ σχέσεις ἐντίμους. Πρὸς τοῦτο ἔχω ἀνάγκη τῆς πολυτίμου συνδρομῆς σας.

Ὁ κύριος Δουσατέλ ἀπὸ ἐκπλήξεως περιέπιπτεν εἰς ἐκπλήξιν.

Ὁ Νικέζ, πάντοτε γαλήνιος, ἐξηκολούθησεν:

— Ἄλλως τε, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐπιζητῶ πρὸς ἐπιτυχίαν τῆς καλῆς μου προθέσεως, εἶνε πρᾶγμα ἀπλούστατον: ἔν καλὸν συνοικέσιον.

— Συνοικέσιον!

— Μάλιστα, ἕνα καλὸν γάμον, ὅχι ὅμως δι' ἐμέ!

— Δὲν καταλαμβάνω τίποτε.

— Ἐξηγοῦμαι. Εἷς φίλος μου, νέος ἀξιόλογος καί μὲ σπουδαῖα προτερήματα, κάλλιστα ἀνατεθραμμένος καὶ ἀριστα μορφωμένος, ἐπιθυμῶ νὰ νυμφευθῆ νέαν, τὴν ὁποίαν γνωρίζετε πολὺ καλά, καὶ ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐξασκεῖτε μεγάλην ἐπιρροήν. Ἡ κόρη αὕτη εἶνε πλουσιωτάτη καὶ θὰ προσφέρῃ εἰς τὸν φίλον μου προῖκα σημαντικὴν, ἡ ὁποία τὴν ἐπομένην τοῦ γάμου θὰ περιέλθῃ εἰς τὰς χεῖράς μου.

Ὁ ἰατρός ἠγέρθη ἀποτόμως καὶ προὐχώρησεν ἀπειλητικῶς πρὸς τὸν Νικέζ.

Ὁ τυχαδιώκτης ἠγέρθη ὡσάυτως.

— Ἄ! εἶπε γελῶν σαρκαστικῶς, μ' ἐνοήσατε ἐπὶ τέλους. Λοιπὸν! μάλιστα, πρόκειται περὶ τῆς δεσποινίδος δὲ Λομπρέ. Ἄς νυμφευθῆ τὸν φίλον μου καὶ σὰς ὑπόσχουμαι νὰ παραδώσω εἰς τὰς χεῖρας τῆς δικαιοσύνης τὸν ἀληθῆ ἔνοχον τὴν ἐπαύριον τοῦ γάμου.

— Αὐτό, τὸ ὁποῖον μοῦ προτείνετε, εἶνε ἄτιμον!

— Δὲν βαρύνεσθε!

— Κύριε!

— Ἄς τελειώνωμεν, παρακαλῶ. Δέχεσθε ἢ ἀρνείσθε τὴν πρότασίν μου; Ἐγὼ ὡς φίλος σὰς συμβουλεύω νὰ τὴν δεχθῆτε. Δὲν δύνασθε τίποτε νὰ πράξετε ἐναντίον μου, διότι ἔλαβα ὄλας τὰς ἀναγκαίας προφυλάξεις. Νὰ μὲ συλλάβετε, εἶνε ἀνωφελές, διότι δὲν θὰ εἶπω τίποτε καὶ θ' ἀναγκασθῶν νὰ μὲ ἀπολύσουν. Ἐν τῷ μεταξῷ δὲ ὁ φίλος σας θὰ κλίνη πάντοτε ὑπὸ τὸ βῆρος τῆς τρομερᾶς κατηγορίας.

Ὁ ἰατρός ἤκουε μετὰ τῆς μεγαλειτέρας προσοχῆς τοὺς λόγους τοῦ θρασέως ἀγύρτου.

Ἦγνῶει τί νὰ πράξῃ.

Ἄ! ἐν ἦτο παρῶν ὁ κύριος Περνελέν καὶ τὸν συνεβούλευεν!

Ἐν τούτοις, πρὶν ἢ δῶσθαι ὀριστικὴν ἀπάντησιν οἰανδῆποτε εἰς τὸν ἀθλιὸν ἐκεῖνον, ἐσκέφθη νὰ ἰδῇ τὸν ἀνακριτὴν.

— Ἀναμένω τὴν ἀπάντησίν σας, ἀγαπητὲ ἰατρέ! ἐὰν θέλετε, δύναμαι νὰ ἐπανέλθω αὐριον νὰ τὴν λάβω.

— Καὶ πῶς ὀνομάζεται ὁ φίλος αὐτός; ἠρώτησεν ὁ κύριος Δουσατέλ σταυρώσας τοὺς βραχίονας καὶ παρατηρήσας ἀσκαρδαμυκτεῖ τὸν Νικέζ.

— Δὲν τὸν ἐμαντεύσατε ἀκόμη; Εἶνε ὁ μαρκήσιος δὲ Βονεῖλ.

Ὁ ὀφθαλμὸς τοῦ ἰατροῦ ἀπήστραψεν.

— Ὁ στενὸς φίλος τοῦ κυρίου Μαξίμου, προσέθετο ὁ Νικέζ.

— Πολὺ καλά, εἶπεν αἴφνης μετὰ γαλήνης ὁ κύριος Δουσατέλ. Καταλαμβάνετε ὅτι δὲν δύναμαι σήμερον ν' ἀπαντήσω εἰς τὴν αἰτησίαν σας. Βραδύτερον ἔλθετε νὰ λάβετε τὴν ἀπάντησιν.

— Ἐχει καλῶς. Μετὰ τρεῖς ἡμέρας θὰ εἶμαι ἐδῶ.

Καὶ ὑποκλιθεὶς ἐνώπιον τοῦ κυρίου Δουσατέλ, ὁ ἐντιμότητος εἰσοδηματίας Λαυρέντιος Νικέζ, ἀπεχαιρέτισε τὸν ἰατρὸν καὶ ἐξῆλθε τοῦ σπουδαστηρίου του.

ΙΔ'

Τὰ σχέδια τοῦ Νικέζ.

Ὁ Νικέζ ἀναχωρήσας τῆς οἰκίας τοῦ κυρίου Δουσατέλ διηυθύνθη, διὰ βήματος ταχέως πρὸς τὸ κατὰ τὴν ὁδὸν Καθεὶ οἰκημα τοῦ φίλου του Καρόλου δὲ Βονεῖλ. Εἰσελθὼν ἐν αὐτῷ εὗρε τὸν μαρκήσιον ἐνδεδυμένον κατὰ τὸν τελευταῖον συρμὸν καὶ ἔτοιμον ὅπως ἐξῆλθῃ.

Τῇ αὐτῇ στιγμῇ εἰσῆρχετο εἰς τὸ δωμάτιόν του, κείμενον παραπλευρῶς τοῦ Καρόλου, ὁ νέος ἔνοικος, ὅστις δὲν ἦτο ἄλλος ἢ ὁ Μπουβάρ, ὁ γνωστότατος ἡμῖν ἐπιθεωρητὴς τῆς ἀσφαλείας.

— Ἦλθες τέλος πάντων, ἀνέκραξεν ὁ μαρκήσιος ἰδὼν τὸν Νικέζ εἰσελθόντα. Διατί ἐβράδυνες;

— Ἐπρεπε νὰ ἦσο σύ εἰς τὴν θέσιν μου διὰ νὰ ἰδῶμεν τί θὰ ἔκαμεν, ἀχάριστε!

— Ἐλα λοιπὸν μὴ θυμῶν καὶ δὲν σ' ἐπιπλήττω. Λέγε μόνον γρήγορα, διότι βιάζομαι νὰ ἐξέλθω μὲ περιμένον εἰς τὴν Λέσχην.

— Ἐγὼ δὲν βιάζομαι διόλου, οὔτε μὲ περιμένον πουθενά. Καὶ ἐπειδὴ πρόκειται περὶ τῶν συμφερόντων σου, λάβε ὀλίγην ὑπομονὴν καὶ ἀκουσέ με.

— Σὲ ἀκούω. Τί νέα;

— Περὶ φημα.

— Ἄ! ἐπέτυχες;

— Ἐντὸς ὀλίγου θὰ φθάσω εἰς ἐπιθυμητὴν λύσιν.

— Πῶς ἐνῆργησας;

— Ἄς καθίσω πρῶτον.

— Ἄλλά...

— Πηγαίνει ἀργότερα εἰς τὴν Λέσχην.

Πλήρης νευρικῆς ἀνυπομονησίας ὁ μαρκήσιος ἐξέβαλε τὰ χειρόκιά του καὶ ἔλαβε κάθισμα πλησίον τοῦ Λαυρέντιου.

— Πρὸ ὀλίγου εἶδον τὸν ἰατρὸν Δουσατέλ...

— Τὸν ἰατρὸν...

— Μάλιστα. Μὲ ἐδέχθη φιλοφρονέστατα καὶ ἤκουσε μετὰ μεγίστης προσοχῆς τὰς προτάσεις, τὰς ὁποίας τοῦ ἔκαμα.

— Ἐτόλμησας;...

— Βεβαίως. Ἐζήτησα διὰ σὲ τὴν χεῖρα τῆς δεσποινίδος Ἀλίκης δὲ Λομπρέ καὶ πιστεύω ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θὰ γείνη σύζυγός σου!

— Ἀλήθεια; ἀνέκραξεν ἐγειρόμενος ὁ μαρκήσιος, δὲν μὲ ἀπατάς;

— Διόλου. Ἐχω σχεδὸν τὴν ὑπόσχεσιν τοῦ κυρίου Δουσατέλ.

— Μὲ ἐκπλήττεις! Τὴν ὑπόσχεσιν αὐ-

τοῦ! τοῦ ἰατροῦ, τοῦ φίλου τῆς Ἀλίκης.

— Ἄλλὰ καὶ ἐὰν δὲν ἐπετύγχανε τὸ διαθέμα μου, μήπως δὲν εἶχαμεν ἄλλο μέσον πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ μας;

— Ναί, τὴν ἀπαγωγὴν, περὶ τῆς ὁποίας μοῦ ὠμίλησας. Προτιμῶ ὅμως νὰ τελειώσῃ ἡ ὑπόθεσις αὕτη μὲ εἰρηνικὸν τρόπον.

Μεθ' ὃ προσέθετο:

— Θὰ νυμφευθῶ τὴν Ἀλίκην!

Ὁ Νικέζ τὸν παρετήρησε περιέργως.

— Δὲν μοῦ λέγεις, Κάρολε, σοῦ ἀρέσει αὕτη ἡ μικρά; Μὰ τὴν πίστι μου, εἶνε πολὺ ὠραία καὶ ἴσως μίαν ἡμέραν τὴν ἀποκτήσω καὶ ἐγώ!

— Μὴ ὀμιλεῖς τοιοῦτοτρόπως, Νικέζ! σοῦ τὸ ἀπαγορεύω.

Ὁ Λαυρέντιος τὴν φορὰν ταύτην ὕψωσε τὴν κεφαλὴν καὶ παρετήρησε προσεκτικώτερον τὸν συνένοχόν του.

Εἰς τὸ βλέμμα του ἐνυπῆρχεν αἰσθημάτι ἀόριστον οἴκτου, περιφρονήσεως καὶ ὀργῆς.

— Μοῦ... τὸ... ἀπαγορεύεις! εἶπε γελῶν σαρδόνιον, αἰ! βλάκα! Ἀκουὺς ἐκεῖ, μοῦ τὸ ἀπαγορεύεις! Σκουληκι, ποῦ μπορῶ νὰ σὲ συντρίψω ἀμέσως, νὰ σὲ πατήσω. Εἰς κανένα δὲν ἐπιτρέπω νὰ μὲ προστάξῃ ἄλλ' ἄς εἶνε, λησιμονῶ καὶ σὲ συγχωρῶ αὐτὴν τὴν φορὰν.

Καὶ ἐγερθεὶς ὁ Νικέζ ἔκαμε βήματά τινα ἐντὸς τοῦ δωματίου. Τέλος ἔστη ἐνώπιον τοῦ δὲ Βονεῖλ, ὅστις τὸν παρετήρει κατατετρομαγμένος καὶ ἔτοιμος νὰ ὀπισθοδρομήσῃ, ὅπως ἀποφύγῃ τὴν ὀργὴν τοῦ συνεταίρου του.

— Σιωπῆ! ἀνέκραξεν ὁ Κάρολος, τί ἀνοησίας λέγεις! ἐὰν σὲ ἤκουαν!

— Αἰ! μόνος δὲν εἶμεθα; Ἦμπορῶ λοιπὸν νὰ ὀμιλήσω ἐν πάσῃ ἀσφαλείᾳ. Ναί, ἐὰν ἤθελα, δὲν θὰ συνελαμβάνετο ὁ δυστυχὴς αὐτὸς Μαξίμος, ἀλλὰ σύ, ὁ ἀληθὴς ἔνοχος τοῦ κακουργήματος, σύ, ὁ δολοφόνος τοῦ πλουσίου κόμητος.

Ὁ Κάρολος περιφοβὸς ἠκροῦτο τῶν λόγων τοῦ συντρόφου του μετὰ τρόμου ἐπειράθη νὰ ψελλίσῃ λέξεις τινάς.

— Ἀφισέ με νὰ τελειώσω, ἐξηκολούθησεν ὁ Λαυρέντιος. Ἐκ τύχης παρευρέθην εἰς τὸ ἔγκλημα σου καὶ σ' ἐβοήθησα. Ἐγὼ ἐσκέφθην νὰ ἐνοχοποιήσωμεν τὸν Μαξίμον, ἐγὼ διέπραξα τὴν κλοπὴν εἰς τὸ οἰκημα τοῦ διὰ νὰ κρούσω τὸ φιαλίδιον μὲ τὸ ὑδροκυανικὸν ὄξύ, ἐγὼ φροντίζω διὰ νὰ νυμφευθῆς μετὰ τῆς Ἀλίκης. Καὶ ἀντὶ τῶν σπουδαίων τούτων ἐκδουλεύσεων ἔρχεσαι σήμερον, οὔτιδανέ, καὶ μὲ ὑβρίζεις καὶ μὲ ἀπειλεῖς! Παρατήρησέ με κατὰ πρόσωπον! Ποῖος ἀπὸ τοὺς δύο μας εἶνε ὁ κύριος;

— Σὺ! καὶ δὲν γνωρίζω διατί ὀργίζεσαι.

Ὁ Νικέζ ὕψωσε τοὺς ὤμους.

— Ἀκουσε, εἶπε ταχέως ὁ Κάρολος. Ναί, ἀναγνωρίζω τὴν ἐξουσίαν σου καὶ θὰ σὲ ὑπακούω, ὅχι μόνον διὰ τὴν διαφυλάξιν τῶν συμφερόντων μου, ἀλλὰ καὶ δι' ἄλλην ἰσχυροτέραν αἰτίαν.

— Ποίαν ;

— Δὲν τολμῶ ...

— Ἔλα, λέγε !

— Λοιπὸν ! ἀγαπῶ τὴν δεσποινίδα δὲ Λομπρέ !

— Ἄσβεστος γέλως ἐξερράχη τῶν χειλέων τοῦ Λαυρεντίου.

— Ναί, ἐξηκολούθησεν ὁ μαρκήσιος μετὰ παραφορᾶς, τὴν ἀγαπῶ ὡς παρὰ φρων, τὴν λατρεύω.

— Τὴν ἀγαπᾶς ἀληθῶς ; εἶπεν ὁ Νικέζ παρατηρῶν δι' ἀλλοκότου ὕφους τὸν συντάϊρόν του.

Καὶ κλινὰς τὴν κεφαλὴν ἐσκέφθη βαθέως.

Μετὰ μικρὸν ἐπανέλαθεν :

— Καλά. Πήγαινε τώρα εἰς τὴν συνέντευξίν σου ! Ἐγὼ θὰ μείνω ἐδῶ.

Ὁ δὲ Βονεῖλ ἔσπευσε νὰ ἀναχωρήσῃ ἐκ τοῦ δωματίου του.

* *

Κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἑτέρα συνδιάλεξις, φύσεως ὅμως πάντῃ διαφόρου, ἐλάμβανε χώραν ἐν τῷ γραφείῳ τοῦ κυρίου Περνελέν μετὰ αὐτοῦ καὶ τοῦ δραστηρίου ἐπιθεωρητοῦ τῆς δημοσίας ἀσφαλείας κυρίου Μπουβάρ.

— Εὐχαριστῶ, Μπουβάρ, εἶπεν ὁ δικαστῆς ἐγερθεὶς πρὸ ὀλίγου ἀνεκάλυφα τὸ καταλληλότερον μέσον, ὅπως συλλάβωμεν τοὺς δύο οὐτιδανούς, τοὺς ὁποίους θ' ἀναγκάσωμεν νὰ ὁμολογήσουν τὴν ἐνοχὴν των. Μετ' ὀλίγον θὰ σᾶς ἐξηγήσω τὸ σχέδιόν μου. Τώρα, ἐπειδὴ εἶνε ἀργά, σᾶς ἀφίνω ἐλεύθερον. Μὴ λησμονεῖτε νὰ μὲ ἔχετε πάντοτε ἐνήμερον τῶν διατρεχόντων.

— Μείνατε ἡσυχος, ἀπεκρίθη ἐγερθεὶς ὁ ἀστυνομικὸς πρᾶκτωρ. Καὶ ἀπεχειρήτισε τὸν ἀνακριτὴν.

Τὴν ἐπομένην, περὶ τὴν μίαν μ. μ. ὁ ἰατρός Δουσατέλ ἐδέχετο εἰς ἐπίσκεψιν τὸν κύριον Περνελέν.

— Ποία σοβαρὰ αἰτία σᾶς φέρει κατ' αὐτὴν τὴν ὥραν ἐνταῦθα ; εἶπεν ὁ ἰατρός ἰδὼν εἰσερχόμενον ἐν τῷ δωματίῳ του τὸν ἀνακριτὴν.

— Χθὲς τὸ ἐσπέρας ἔμαθα γεγονότα μεγάλης σπουδαιότητος, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ σᾶς διηγηθῶ. Καὶ κατὰ πρῶτον σᾶς λέγω ὅτι κρατοῦμεν τὸν ἀληθῆ δολοφόνον.

— Στοιχηματίζω ὅτι πρόκειται περὶ τοῦ μαρκησίου δὲ Βονεῖλ, εἶπεν ὁ κύριος Δουσατέλ.

— Μάλιστα ἀλλὰ κατὰ τὴν στιγμὴν αὐτὴν δὲν πρόκειται περὶ αὐτοῦ.

— Ἀλλὰ περὶ ποίου ;

— Περὶ τῆς δεσποινίδος δὲ Λομπρέ.

— Τῆς Ἀλίκης ;

— Μάλιστα. Ὁ Νικέζ αὐριον θὰ ἔλθῃ νὰ σᾶς ζητήσῃ τὴν ἀπάντησιν εἰς τὴν πρότασίν του. Εἶπατέ του ὅτι δέχεσθε καὶ ὅτι θὰ φροντίσετε νὰ γίνῃ δεκτὴ ἡ πρότασίς του. Προσπαθήσατε νὰ κερδίσετε τὴν ἐμπιστοσύνην του καὶ νὰ τὸν πείσετε νὰ ἔλθῃ μίαν ἐσπέραν μετὰ τοῦ μαρκη-

σίου δὲ Βονεῖλ εἰς τὸ μέγαρον τοῦ κυρίου δὲ Λομπρέ. Μὲ καταλαμβάνετε ;

— Βεβαίως. Ἀλλ' ἀκόμη δὲν μοῦ εἶπατε τίποτε περὶ τῆς Ἀλίκης.

— Ἀκούσατε. Χάρις εἰς τὸν Μπουβάρ, τὸν ἀξιόλογον αὐτὸν ὑπάλληλον, τοῦ ὁποίου ποτὲ δὲν θὰ λησμονήσω τὰς ἐκδουλεύσεις, γνωρίζω τὸν καταρτισμὸν συμμορίας πρὸς ἀπαγωγὴν τῆς μνηστῆς τοῦ Μαξίμου.

— Πρὸς ἀπαγωγὴν τῆς Ἀλίκης ! ἀνεφώνησεν ὁ ἰατρός.

— Μάλιστα, ἔνεκα τῆς προικὸς τῆς, τὴν ὁποῖαν θέλει λάβει ὁ Νικέζ αὐτός.

— Μ' ἐκπλήττετε ! πῶς ; συμβαίνουν τοιαῦτα πράγματα ;...

— Φαίνεται.

— Καὶ ὑπάρχουν ἄνθρωποι τόσοσιν θρασεῖς ...

— Μάλιστα. Τὸ σχέδιον τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ εἶνε ἀπλοῦστατον. Ἐπιθυμεῖ τὸν γάμον τοῦ φίλου καὶ συνταίρου του δὲ Βονεῖλ μετὰ τῆς δεσποινίδος Ἀλίκης διὰ νὰ λάβῃ αὐτὸς τὴν προίκα τῆς νέας.

— Ἄ ! τοὺς ἀθλίους !

— Μοῦ εἶνε εὐκολώτατον νὰ τοὺς συλλάβω καὶ αὐτὴν τὴν στιγμὴν μάλιστα. Ἐν τούτοις, προτιμῶ νὰ ἐνεργήσω κατ' ἄλλον τρόπον, λίαν ἀσυνήθη. Πρὸς τοῦτο ἀπαιτοῦνται εἰσεῖι ὀλίγαι ἡμέραι.

— Αὐτὴ εἶνε καὶ ἡ ἰδική μου γνώμη.

— Πολὺ καλά, ἀγαπητὲ ἰατρέ, τώρα σᾶς ἀφίνω.

— Χαίρετε.

Οἱ δύο ἄνδρες, θλίψαντες ἐγκαρδίως τὴν χεῖρα, ἀπεχωρίσθησαν.

II'

Ἐν τῷ χορῷ τοῦ κυρίου δὲ Λομπρέ.

Τρεῖς ἡμέραι παρήλθον, καθ' ἃς γεγονότα σπουδαιότατα διεδραματίσθησαν. Ἡ λύσις ἐπλησίαζεν.

Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἔμελλε νὰ δοθῇ μεγαλοπρεπῆς χορὸς ἐν ταῖς αἰθούσαις τοῦ μεγάρου τῆς ὁδοῦ Παυέν. Ὁ ἀριθμὸς τῶν προσκεκλημένων ἦτο μέγας, εἰς τὴν ἐκλογὴν δὲ τινῶν ἐξ αὐτῶν ὁ κύριος δὲ Λομπρέ συνεβουλεύθη τὸν Περνελέν, Μαξίμον καὶ Μπουβάρ ἰδίως δὲ προσεκληθῆσαν πολλὰ μέλη τῆς Λέσχης τῶν « Ἀρικῶν ».

Ἀπὸ πρῶτας ὁ Μαξίμος μετὰ τῆς μητρὸς του εὐρίσκοντο εἰς τὸ μέγαρον.

Πάντες ἦσαν ἀνήσυχοι καὶ διετέλουν ἐν ἀδιαλείπτῳ ταραχῇ.

Τὴν μεσημβρίαν οἱ κ. Δουσατέλ καὶ Μπουβάρ συνεκέφθησαν ἐν τῷ γραφείῳ τοῦ κυρίου Περνελέν.

Εἶνε ἡ δεκάτη ἐσπερινὴ ὥρα.

Αἱ αἰθουσαι τοῦ μεγάρου τοῦ κυρίου δὲ Λομπρέ, περικόμψως κεκαλλωπισμέναι, καὶ μετὰ μεγίστης καλλαισθησίας καὶ εὐπρεπειᾶς διακεκοσμημέναι, πληροῦνται κόσμου ἐκλεκτοῦ, ἐν τῷ ὁποίῳ, κατὰ τὸ πλεῖστον, διακρίνει τις φυσιογνωμίας τῆς ἀνωτέρας ἀριστοκρατίας.

Ὅλη ἡ ἀριστοκρατία τέλος τῶν Παρισίων παρευρίσκειται εἰς τὴν μεγαλοπρεπῆ ἐσπερίδα, περὶ τῆς ὁποίας καὶ ὁ τύπος δὲν ἔπαυσε νὰ κάμῃ λόγον.

Ἐν τοῖς διαφόροις κύκλοις καὶ ὁμίλοις φαίνονται πολλὰ μέλη τῆς Λέσχης τῶν « Ἀρικῶν », προθύμως ἀποδεχθέντα τὴν πρόσκλησιν.

Εἰς τινὰ ὁμίλον ζωηρὰ διεξάγεται συζήτησις, κινουσα τὸ ἐνδιαφέρον.

— Ἀλήθεια, Δυβουᾶ, δὲν εἶχες λάβει μέρος εἰς τὴν ὑπόθεσιν δὲ Φερουζόλ ;

— Ναί, ἀγαπητὲ δὲ Βαρλάξ. Ἀλλὰ, νομίζω, ἐτελείωσεν αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις, ἀπολυθέντος τοῦ ὡς ἐνόχου θεωρουμένου.

— Ἐγὼ φρονῶ, διέκοψέ τις, ὅτι μυστήριον κρύπτεται εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν.

— Καὶ ἐγὼ αὐτὸ φρονῶ, ἀντεῖπεν ἄλλος.

— Ἐπίσης καὶ ἐγὼ εἶμαι τῆς αὐτῆς γνώμης.

— Θὰ μοὶ ἐπιτρέψετε, κύριοι, νὰ μὴ συμμερισθῶ τὴν γνώμην σας, εἶπε ψυχρῶς ἕτερός τις τῶν ἀκρατῶν.

— Αἱ γυνῶμαι εἶνε ἐλεύθεροι, κύριε, ὁ κόσμος ...

— Ἐπιτρέψτε μοι νὰ σᾶς διακόψω. Καὶ κατὰ πρῶτον τί εἶνε κόσμος ; Δύναται νὰ κρίνῃ ὀρθῶς ἄνευ πάθους, ἄνευ συμφέροντος, μετ' ἀποδείξεων ἀληθῶν ; Ἡ κρίσις τοῦ κόσμου, κύριε, τυγχάνει πάντοτε ψευδῆς. Νομίζετε τὸν νέον αὐτόν, τὸν κύριον Μαξίμον, ἔνοχον, καὶ ὅμως δὲν φέρετε καμμίαν ὑπὲρ τῆς ἐνοχῆς του ἀπόδειξιν. Ἐν τούτοις εὐρέθη ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος τὸν ἀνεγνώρισεν ὡς ἀθῶν ἀκριβῶς, διότι εἶνε ἀθῶος.

— Λαμπρὰ ὑπεράσπισις ! ὑποκόμη, σὲ συγχαίρω.

Κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν δύο κεκλημένοι, ἀγερώχως καὶ μετὰ βήμαπος σταθεροῦ βαδίζοντες, εἰσῆλθον εἰς τὰς αἰθούσας.

Ἦσαν ὁ μαρκήσιος δὲ Βονεῖλ καὶ ὁ κύριος Λαυρέντιος Νικέζ.

Ἄπαξ εἰσελθόντες, ὁ Κάρλος ἠρώτησε τὸν σύντροφόν του :

— Πιστεύεις εἰς τὰ προαισθήματα, Νικέζ ;

— Οἱ ἀδύνατοι καὶ οἱ βλάκες τὰ πιστεύουν.

— Ὡστε εἶσαι ἐντελῶς ἡσυχος κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν.

— Ἦσυχώτατος δὲν φοβοῦμαι τίποτε.

Ἐν ταῖς αἰθούσαις τοῦ χοροῦ οἱ στρόβιλοι διεδέχοντο τοὺς τετραχόρους καὶ τούτους ἄλλοι χοροὶ, ἀδιακόπως χορευόντων τῶν κεκλημένων.

Μεγίστη εὐθυμία ἐπεκράτει.

Ἡ δεσποινὶς δὲ Λομπρέ ἦτο ἀληθῶς ἡ βασίλισσα τῆς ἐσπερίδος, μόνην ἀντίπαλον ἔχουσα τὴν αἰείποτε ὠραίαν Μαριῶν, ἡ καλλονὴ τῆς ὁποίας προσεῖλκυε πάντων τὰ βλέμματα.

Ἀμφότεραι αἱ γυναῖκες ἐκάθητο περιστοιχισμέναι ὑπὸ τινῶν νέων. Ὅπισθεν τῆς ἑδρας τῆς κυρίας Μαριῶν ἐκάθητο ὁ κύριος Περνελέν, πρὸς τὸν ὁποῖον συχνὰ στρέφουσα ἡ Νίνα, τὸν ἠρώτα μειδιῶσα καὶ χαμηλῇ τῇ φωνῇ :

— Ἦλθεν ;

Ἄχρι τοῦδε ὁ ἀνακριτὴς ἀπῆντα :

— Ὅχι, ἀκόμη !

Ἀκολούθως ἡ κυρία Νίνα ἔστρεψε καὶ παρετήρει τὴν Ἀλίην, ἥτις ἐνόει τὴν ἀξίαν τοῦ βλέμματός αὐτοῦ, καὶ ὑπὸ τὰ μειδιάματα τῶν δύο γυναικῶν προσεκτικὸς παρατηρητὴς θ' ἀνεκάλυπτε μεγίστην ἀγωνίαν.

Καθ' ἣν στιγμήν ἡ ὀρχήστρα παρεσκευάζετο νὰ παίξῃ νέον βάλς, ὁ ἰατρός Δουσατέλ πλησιάζας τὴν Ἀλίην, εἶπεν αὐτῇ :

— Ἦλθεν.

— Ἄ ! εἶπεν ἡ νεανίς ἐκβάλλουσα στόνον, ποῦ εἶνε ;

— Μετὰ τοῦ κυρίου Περνελέν.

ΙΓ'

Ἀπροσδόκητος λύσις.

Ὁ ἀνυπομόνως ἀναμενόμενος ἦτο ὁ Μπουβάρ.

Ὁ ἐπιθεωρητὴς εἰσελθὼν συνήντησε κατὰ πρῶτον τὸν ἀνακριτὴν, μεθ' ὃ συνανεμίχθη ἐτέροις ὁμίλοις.

Κατὰ τύχην ἐπλησίασε τὸν ὄμιλον, ἐν τῷ ὁποίῳ συνεζήτητο, ὡς παρετηρήσαμεν ἐν τῷ προηγούμενῳ κεφαλαίῳ, ἡ ὑπόθεσις Μαξίμου δὲ Φερουζόλ.

— Ὡστε εἴσθε πεπεισμένοι, ἔλεγε τις, περὶ τῆς ἐνοχῆς τοῦ νέου αὐτοῦ ;

— Ἐντελῶς, ἀπήντησεν ὁ Δουβουά, καὶ ἡ ἀπόλυσις του μοὶ φαίνεται πάντῃ ἀνεξήγητος.

— Ἄλλως τε, προσέθετο ἕτερος, τὰ φαίνόμενα εἶνε πράγματι ἐναντίον τοῦ Μαξίμου αὐτοῦ.

— Αὐτὸ εἶνε ἀληθές, εἶπεν αἴφνης ὁ Μπουβάρ λαμβάνων καὶ αὐτὸς μέρος εἰς τὴν συζήτησιν.

Οἱ νεανίαι ἐστράφησαν πρὸς τὸν νεοελθόντα, τὸν ὁποῖον οὐδεὶς ἐγίνωσκεν.

— Συγχαρῆσατέ με κύριοι, ἐὰν λαμβάνω μέρος εἰς τὴν συζήτησίν σας. Μοὶ ἐφάνη ὅτι ἤκουσα τὸ ὄνομα πρῶτόπου τινός, τὸ ὁποῖον γνωρίζω, τὸ ὄνομα τοῦ κυρίου Μαξίμου, καὶ οὐδὲν ὡς συμμερίζομαι τὴν γνώμην τοῦ κυρίου Δουβουά. Εἶνε ἀληθές ὅτι τὰ φαίνόμενα ἦσαν ἐναντίον του, ἀλλὰ νεώτεροι ἀστυνομικαὶ καὶ ἀνακριτικαὶ ἔρευναι ἐβεβαίωσαν τὴν ἀθώότητά του.

— Ἐγὼ τότε μόνον θὰ βεβαιωθῶ περὶ ταύτης, εἶπεν ὁ κύριος Δουβουά, ὅταν ἴδω συλλαμβανόμενον τὸν ἀληθῆ ἔνοχον.

— Τίς οἶδε ; ἀπήντησεν ὁ Μπουβάρ ἀπομακρυνθεὶς.

Πάντες ἐξεπλάγησαν ἐπὶ τῇ ἀπροσδοκῆτῳ ταύτῃ ἀπαντήσῃ.

Ἡ συζήτησις ἔληξε καὶ οἱ νέοι ἐπλησίασαν εἰς τὸν κύκλον τῶν θαυμαστῶν τῆς Ἀλίης, φαιδροτάτης οὐσης.

— Θὰ μᾶς κάμετε ἐκπληξιν, δεσποινίς ! εἰπέ τις τῇ νεαρᾷ οἰκοδεσποίνῃ.

— Ἡ ἀνυπομονησία μας εἶνε μεγάλη, προσέθετο ἕτερος.

— Ἐντὸς ὀλίγου θὰ ικανοποιηθῇ, ἀπήντησεν ἡ δεσποινίς δὲ Λουμπρέ.

— Περὶ τίνος πρόκειται, δεσποινίς ; ἠρώτησε τρίτος.

— Δὲν συμπεραίνετε ; ἀπεκρίθη μειδιῶσα ἡ Ἀλίη.

— Ὅχι, διόλου.

— Λοιπὸν πρόκειται περὶ μιᾶς ἱστορίας, ἀπλουστάτης, τὴν ὁποίαν θέλει μᾶς διηγηθῆ εἰς ... τῶν φίλων μας.

Πάντες προσέβλεψαν ἀλλήλους ἐκπληκτοὶ οὐδαμῶς προσεδόκων τοιαύτην διακήρυξιν.

— Ἱστορίαν ! ἔστω, ἀφοῦ εἶνε ἐπιθυμία σας, εἶπε τῶν νεανιῶν τις, θὰ τὴν ἀκούσωμεν μετὰ προσοχῆς.

— Θὰ εὐχαριστηθῶ πολὺ, ἀπήντησεν ἡ νεαρὰ οἰκοδεσποίνα.

Οἱ ἀκροαταὶ καὶ αὖθις ἐξεπλάγησαν.

Ὁ Νικέζ καὶ ὁ μαρκήσιος ἐπλησίασαν εἰς τὸν ὄμιλον τῆς Ἀλίης, ἥτις ἐπὶ τῇ θέᾳ τῶν ἀνεσκήρτησεν.

Αἴφνης ὁ Λαυρέντιος, ταπεινῶς ὑποκλιθεὶς ἐνώπιον τῆς δεσποινίδος δὲ Λουμπρέ, εἶπεν αὐτῇ μεθ' ὕψους τελείου εὐπατριδίου :

— Θὰ ἔχετε, δεσποινίς, τὴν καλωσύνην νὰ μοὶ ἐπιτρέψετε νὰ σᾶς παρουσιάσω τὸν κύριον μαρκήσιον Κάρολον δὲ Βονεὶλ, μὴ τολμῶντα νὰ προσφέρῃ ὑμῖν τὴν ἔκφρασιν τῶν ταπεινῶν του προσαγορεύσεων ;

Ὁ κύριος Δουσατέλ, ὅστις μετὰ τοῦ κυρίου Περνελέν ἤκουσε τοὺς λόγους τούτους τοῦ τολμηροῦ τυχοδιώκτου, εἶπεν αὐτῷ :

— Εἶνε θρασύτερος ἀφ' ὅ,τι ἐνόμιζον.

Ὡς πρὸς τὴν Ἀλίην, αὕτη ὅλως φρικῶσα δὲν ἠδύνατο νὰ παρατηρήσῃ τὸν ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος τῇ ὠμίλει.

Μετὰ βιαίαν προσπάθειαν ἤγειρε τὴν κεφαλὴν καὶ ἀπεκρίθη μειδιῶσα :

— Εὐχαρίστως δέχομαι τὰς προσαγορεύσεις τοῦ κυρίου δὲ Βονεὶλ, ἀλλ' ὑπὸ ἕνα ὄρον.

— Ἄ ! δεσποινίς, εἶπεν ἐπιχαρίτως ὁ μαρκήσιος ἀναλαβὼν ἄπασαν τὴν ψυχραμίαν του.

— Καὶ ποῖος εἶνε αὐτὸς ὁ ὄρος ; ἠρώτησεν ὁ Νικέζ.

— Θὰ μείνετε ἐδῶ ν' ἀκούσετε μίαν ἱστορίαν, τὴν ὁποίαν μέλλει νὰ διηγηθῇ εἰς φίλος μου.

— Μίαν ἱστορίαν ! ἀνεφώνησεν ἐκπληκτος ὁ Νικέζ. ἔστω, δεσποινίς. Θὰ ἡμεθα πολὺ εὐτυχεῖς νὰ σᾶς γίνωμεν εὐάρεστοι.

— Ἴδου ὁ κύριος, ὁ ὁποῖος θὰ μᾶς διηγηθῇ τὴν ἱστορίαν αὐτήν.

Πάντες ἔστρεψαν καὶ παρετήρησαν αὐτόν.

— Ἄ ! ἀγαπητὴ κύριε Μπουβάρ, εἶπεν ἡ νεανίς ἀπευθυνομένη πρὸς τὴν νεοελθέντα, ἡ παρουσία σας ἀνυπομόνως ἀνεμύνητο.

Ὁ ὄμιλος συνεπυκνώθη ἐν τῷ μέσῳ αὐτοῦ εὐρίσκοντο οἱ δύο συνέταιροι.

Ὁ ἐπιθεωρητὴς τῆς ἀσφαλείας προσποιήθη ἐκπληξιν.

— Δὲν με καταλαμβάνετε ; Παρεκάλεσα τοὺς κυρίους αὐτοὺς νὰ εὐαρεστηθῶσι ν' ἀκούσωσι παρὰ τοῦ στόματος ὑ-

μῶν τὴν ἱστορίαν, τὴν ὁποίαν πρὸ τινῶν ἄρῶν μοὶ διηγήθητε.

— Ἄ ! δεσποινίς, μὲ φέρετε εἰς σύγχυσιν ἄλλως τε ἡ ἱστορία μου θὰ εὐχαριστήσῃ τοὺς κυρίους ;

Οἱ ἀποτελοῦντες τὸν ὄμιλον ἐποίησαν κίνημά τι.

— Εἶνε ὀλίγον μακρὰ, εἶπεν ὁ Μπουβάρ.

— Ἀλλὰ πολὺ ἐνδιαφέρουσα, εἶπεν ἡ πλουσία κληρονόμος.

— Ἀφοῦ τὸ ἐπιθυμεῖτε, θὰ συμμορφωθῶ πρὸς τὴν ἐπιθυμίαν σας.

Ὁ Νικέζ παρετήρησε τὸν Μπουβάρ τῷ ἐφάνη ὅτι ἡ φυσιογνωμία τοῦ ἐπιθεωρητοῦ δὲν τῷ ἦτο ἀγνωστος. Μετὰ κόπου δ' ἐκρατήθη ὅτε ἤκουσε τὴν Ἀλίην λέγουσαν :

— Πάντες οἱ κύριοι οὗτοι, ἀγαπητὴ κύριε Μπουβάρ, ἐγνώρισαν τὸν κύριον δὲ Φερουζόλ. Ἡ διήγησίς σας, ἀναφερομένη εἰς τὴν δολοφονίαν τοῦ δυστυχούς κόμητος, θέλει προκαλέσει τὸ γενικὸν ἐνδιαφέρον.

Οἱ παρεστῶτες ἐξεπλάγησαν.

Εἰς ἐξ αὐτῶν εἶπεν :

— Θέλετε μᾶς διηγηθῆ ἴσως ἀποκαλύψεις τινάς, σχετικὰς πρὸς τὰς τελευταίας στιγμὰς τοῦ δυστήνου φίλου μας ;

— Μάλιστα, κύριε.

Ὁ μαρκήσιος δὲ Βονεὶλ ἐκλονίσθη ἠσθάνθη τὸ ἔδαφος φεῦγον ὑπὸ τοὺς πόδας του καὶ κενὸν ἄπειρον περὶ αὐτὸν σχηματιζόμενον. Ὡς πρὸς τὸν Νικέζ, οὗτος πλέον πεφοβισμένος καὶ μᾶλλον ἔντρομος τοῦ συντρόφου του, ἐφροκίασε καθ' ἅπαν του τὸ σῶμα. Ἐντούτοις ἔσχε τὸ θάρρος καὶ παρετήρησε περὶ ἑαυτόν, ὅπως ἀνακαλύψῃ ἔξοδον δι' ἧς νὰ ἐξελεθῇ τοῦ κύκλου ἐκεῖνου. Ἀλλὰ κατὰ κακὴν τῶν τύχην, οἱ ἄθλιοι εὐρίσκοντο ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὀμίλου συνεσφιγμένοι, οὕτως εἰπεῖν ἔξοδος οὐδεμία ὑπῆρχε καὶ ἐὰν προσεπάθουν ν' ἀναχωρήσουν βεβαίως θὰ παρετηρεῖτο ἡ ἀναχωρησις των.

— Ἀρχίσατε, κύριε Μπουβάρ, εἶπεν ἡ Ἀλίη.

— Ἀναμένομεν ἀνυπομόνως, εἶπεν ὁ κύριος δὲ Βαρλάξ.

— Ἐὰν ἐπιτρέπετε, θέλω τιτλοφορήσει τὴν διήγησίν μου οὕτω : Τίνι τρόπῳ ἐδολοφονήθη ὁ κύριος κόμης δὲ Φερουζόλ.

Ἀναφώνησις ἐξῆλθε τοῦ στόματος τῶν ἀκροατῶν.

— Ἀλλὰ, εἰπέ τις, δὲν εἴσθε σεῖς ὁ δολοφόνος ;

— Ὅχι, ἀπήντησε μειδιῶν ὁ κύριος Μπουβάρ.

— Τότε πῶς ἠδυνήθητε νὰ μάθετε ...

— Ἀκούσατε. Ἡ διήγησίς μου ἀρχεται ἀφ' ἧς στιγμῆς νεανίας τις ἀδίκως κοτηγορηθεὶς ὡς διαπράξας τὸ ἐγκλημα, ὁ κύριος Μαξίμος, ἐγκατέλειψε τὴν Λέσχην τῶν « Ἀρικῶν », καὶ τελειώνει εἰς τὸ μέρος ἔνθα οἱ ἀληθεῖς ἔνοχοι ἔθεσαν εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ κυρίου Μαξίμου πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ἐνοχῆς του πειστήριον ἄκρας σπουδαιότητος.

Τὴν φορὰν ταύτην ὁ Νικέζ καὶ ὁ μαρ-

κῆσιος ἐνόησαν τὰ πάντα. Διὰ κινήσεως ταχείας ἠθέλησαν ν' ἀπομακρυνθῶσι τοῦ ὀμίλου, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὁποίου εὕρισκοντο, καὶ νὰ δραπετεύσωσιν. Ἀλλὰ δὲν ἔσχον καιρόν. Ἀμφότεροι συνελήφθησαν ὑπὸ στιβαρῶν χειρῶν, ἐνῶ συγχρόνως φωνή τις ἔλεγε :

— Μὴ κινήθητε, συνελήφθητε !

Ὁ Νικέζ ἠθέλησε ν' ἀγωνισθῆ· ἀλλὰ προσδεθέντων τῶν βραχιόνων του δὲν ἠδύνατο νὰ κινήθῃ.

Ὡς πρὸς τὸν μαρκήσιον, οὗτος, ὠχρός, τρέμων, ἐπτοηκώς, κατῆχτυμένος οὐδὲ διενόηθη κἀν' ἄντιστῆ.

[Ἔπεται συνέχεια].

Π. Σ.

L. DES MALIS

Α Γ Γ Ε Λ Α

Διήγημα.

Τὴν ὠνόμαζον Ἀγγελαν. Καθ' ἐκάστην, ἐκ συνηθείας — ἦν οὔτε ἐμπόδιον οὔτε ἀλλαγὴ τοῦ καιροῦ ἠδύνατο νὰ μεταβάλλῃ — ἤρχετο εἰς τὴν πλατείαν τοῦ Ἁγίου Μάρκου, ἐξῆγεν ἕκ τινος χωνοειδοῦς ἐκ χάρτου θήκης κόκκους, καὶ αἱ περιστεραὶ πᾶσαι τὴν κατέφθονον μετ' ἀστραπιαίας ταχύτητος, περιβάλλουσαι αὐτὴν μὲ τὰ περιχαρῆ καὶ εὐθυμα πτερυγίσματά των. Καὶ αἱ περιστεραὶ τοῦ Ἁγίου Μάρκου εἶνε πολυάριθμοι.

Κατὰ τὸν Μεσαίωνα, πρὸ τριῶν περίπου αἰῶνων, οἱ πλείστου τῶν φόρων ἀπετίοντο τοῖς ἰδιοκτῆταις διὰ προϊόντων καὶ ἐκαλοῦντο οὗτοι «Φόροι ἐνιαύσιοι», ἠρίθμουν δὲ τοιοῦτους φόρους ἐπὶ τῶν ὀρίθων, τῶν ὠῶν, τοῦ βουτύρου, ἐπὶ τῶν ῥόδων αὐτῶν. Ἡ συνήθεια αὕτη εὗρηται ἐν Νορμανδίᾳ, ἀλλὰ ὑπὸ μορφήν μᾶλλον περιωρισμένην, παρὰ τοῖς εὐγενέσιν. Οἱ ἰδιοκτῆται, ἐκμισθοῦντες τὰ κτήματά των, ἐπιβάλλουσι καταναγκαστικῶς εἰς τὸν ἐνοικιαστὴν των, ὁ μὲν παχεῖαν ὀρνιθα, ὁ δὲ μηλίτην οἶνον κατὰ τὸν τρυγητόν. Ἐν δὲ τῇ περὶ ἧς ὁ λόγος ἀπομακρυσμένη ἐποχῇ, ὁ Δόγης τῆς Βενετίας ἐδέχετο — κατὰ τινος τοῦ ἔτους ἑορτάς — καρπούς, πλακοῦντας καὶ ἄνηθ. Σωματεῖον δὲ τι τῷ προσέφερε καὶ ζεῦγος ἀγρίων περιστερῶν. Ὁ Δόγης τὰς ἐθώπευε, τὰς ἠσπάζετο καὶ τὰς ἀπέστελλεν, ἄνευ βραδύτητος, ἐν τοῖς μαγειρείοις του.

Ἡμέραν τινὰ, ζεῦγος περιστερῶν, προαισθανθὲν ἀναμφιβόλως τὴν ὁδὸν ἣν ὁ Δόγης μετὰ τὰς θωπέας του τῷ παρεσκεύαζε, κατῶρθωσεν, ἀπαλλαγὴν τῶν δεσμῶν του, νὰ καταφύγῃ ὑπὸ τοὺς χρυσοτεύκτους θόλους τῆς Μητροπόλεως τοῦ Ἁγίου Μάρκου.

Μεγάλῃ φωνῇ ἀντήχησεν ἐκ τῆς πλατείας, ἐνθα πολὺ συνωστίζετο πλῆθος. Πᾶσαι αἱ Μητροπόλεις τότε ἀπελάμβανον τοῦ δικαίωματος τοῦ ἀσύλου, τὸ δὲ πλῆθος, ἐπεκαλεῖτο τὸ δικαίωμα τοῦτο καὶ διὰ τὰς δύο δραπέτιδας περιστερὰς. Ὁ Δόγης — παρὰ τὸ σύνθηρες — ἐπευφημίας

τὸ γενναῖον τοῦτο αἴσθημα, κατένευσεν εἰς τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ λαοῦ του. Ἐξέδωκε ψήφισμα χειραφετοῦν τὸ ζεῦγος τοῦτο καὶ τοὺς ἀπογόνους του, χορηγοῦν σύμμακα αὐτοῖς τὴν καθημερινὴν τῶν τροφήν, ἀναλώμασι τοῦ δημοσίου. Ἡ Γερουσία ἐπεκύρωσε τὸ ψήφισμα. Τὸ εὐτυχὲς καὶ ἐλεύθερον ζεῦγος νῆτύχησεν. Ἡ οἰκογένεια ἐπολλαπλασιάσθη ὀλίγον κατ' ὀλίγον, μετ' οὐ πολὺ δὲ κατέστη πολυάριθμος.

Ἄλλ' ὁ τροχὸς τῆς Πολιτικῆς εἶνε ἐπίσης μεταβλητός, ὡς καὶ ὁ τῆς Τύχης. Ὄθεν πρῶταν τινὰ τὸν ὀρίζοντα τῆς Βενετικῆς Δημοκρατίας ἐπεσκότησε πυκνὸν νέφος ἐπαναστατικῆς θεέλλης, διασειάσης σύμπασαν τὴν Ἰταλικὴν Χερσόνησον. Τὰ ψηφίσματα τοῦ Δόγης καὶ τῆς Γερουσίας κατέπεσον. Ἡ δὲ χορηγία τῆς ἀρχῆς ἐνὸς σάκκου κόκκων, ὡς καθημερινῆ τῶν περιστερῶν τροφή, κατηργήθη. Εἰς ποίαν ἀμηχανίαν ἤθελον περιστῆ τὰ χαῦδιμεῖνα ταῦτα πτηνά, βέβαια πάντοτε διὰ τὴν ἀφρόντιδα τροφῆν των ;

Υπάρχουσι παντοῦ ψυχαὶ συμπαθεῖς. Τοιαύτη εὗρέθη καὶ ἐν Λομβαρδίᾳ. Κυρία εὐγενὴς καὶ πλουσία, ὄλως συγκεκινημένη ἐκ τοῦ οἴκτου πρὸς τὰ ἀθῶα θύματα τῆς φοβερᾶς πολιτικῆς — τῆς τοσαῦτα πάθη τῇ ἀνθρωπότητι προξενούσης — ἀνεδέχθη τὴν ἐκ τοῦ βαλαντίου τῆς πληρωμῆν τῆς καθημερινῆς τῶν πτηνῶν τροφῆς.

Μετὰ τινος καιροῦ ἡ εὐεργετὶς ἀπέθανε καὶ ἄλλη τὴν διεδέχθη. Ἡ διατήρησις τῶν γενναίων πράξεων εἶνε τόσον σεβαστή, ὅσον καὶ ἡ τῶν ἐθνικῶν σημαίων· συναντᾷ δὲ τις πάντοτε καρδίαν ἀφοσιωμένην, ἵνα ὑποστηρίξῃ ταύτας, ἀνεξαρτήτως τῆς σπουδαιότητος τῶν κινδύνων, οὓς διατρέχει. Οἱ Βενετοὶ ὑπερεχάρησαν βλέποντες τοὺς ξένους τῶν ἐξακολουθοῦντας νὰ εὕρισκωσιν ὑπὸ τὴν σκέπην τοῦ Ἁγίου Μάρκου καλὴν τροφήν καὶ κατοικίαν, καὶ ἠγάπων αὐτούς, ἀναλογιζόμενοι ὅτι θὰ ἀπέθνησκον ἴσως τῆς πείνης, εἰ μὴ παρουσιαζέτο καὶ δευτέρα εὐεργετὶς· τόσον δ' ἠγάπων αὐτούς, ὥστε, ὅτε κατὰ τὸ 1849 ἡ Βενετία ἐπολιορκεῖτο καὶ οἱ κάτοικοι αὐτῆς κατετρώχοντο ὑπὸ τῶν βασάνων φοβερᾶς πείνης, οὐδεὶς ἐσκέφθη νὰ καταστρέψῃ τὰς περιστερὰς τοῦ Ἁγίου Μάρκου, Πάντοτε διετελέσαν ἱεραὶ δυνάμει τοῦ δικαίωματος τοῦ ἀσύλου.

Περὶσσότερον τῆς ἀριστοκρατίας, ὁ λαός, διατηρεῖ ἄπειρον ἀγάπην πρὸς τοὺς πτερόεντας οἰκήτορας τῆς γηρικῆς Μητροπόλεως τοῦ Ἁγίου Μάρκου· διατηρεῖ εἰσέτι τὴν φωνὴν τῆς συγγνώμης, ἣν τὸ πλῆθος ἔρριψε ποτε εἰς τὸν Δόγην. Οὐχὶ δὲ σπανίως ἐβλέπε τις ἐργάτιδα, προαφαιροῦσαν κερμάτια τινὰ ἐκ τῶν ἡμερομισθίων τῆς ἵνα ἀγοράσῃ κόκκους διὰ τὰς περιστερὰς τοῦ Ἁγίου Μάρκου. Τί λέγω; διὰ τὰς περιστερὰς τῆς !

Ἡ Ἀγγελα παρευρίσκατο πάντοτε ἐπὶ τῆς πλατείας κατὰ τὸ τελευταῖον τῆς μεσημβρίας κτύπημα· ἐνίοτε δὲν τὴν ἐβλέπατε ἀφικνουμένην, ἀλλ' αἱ εὐθυμοὶ κραυγαὶ τῶν περιστερῶν, σὰς ἀνήγγελλον τὴν παρουσίαν τῆς.

Ἐφθανε σκιρῶσα καὶ ἄδουσα, ἐν τῇ χειρὶ δὲ κρατῶσα τὸ χωνοειδὲς ἐκ χάρτου κυτίον, πεπληρωμένον κόκκων, καὶ παρακολουθουμένη ἐνίοτε ὑπὸ τῆς νεωτάτης ἀδελφῆς τῆς. Ἡνοιγον τὸ κυτίον, αἱ δὲ περιστεραὶ περιπίπτάμεναι, περιστρεφόμεναι μεθ' ὀρμῆς, ἐλαφυραγῶγουν τὴν χεῖρα τῆς κόρης. Τινές, μὴ δυνάμεναι, ἐνεκα τῆς συμπακνώσεως καὶ τοῦ θορύβου τῶν πτερυγισμάτων, νὰ πλησιάσωσι, περιεφέροντο σοβαρῶς κατὰ μέρος, μὲ τὴν οὐρὰν κατὰ γῆς, μὲ κυρτωμένον τὸν πρόλοβον, κτυπῶσαι ἀνὰ ἕκαστον βῆμα τὴν κεφαλὴν δι' ὕψους ἰσχυρογνώμονος καὶ σκυθρωποῦ, συνοδευομένου δι' ἐμφαντικοῦ τρυγμοῦ. Ἡ νεάνις ἐκάλει καὶ ἐκείνας παρευθῆς, τὰς περιέβαλλε διὰ τοῦ θωπευτικτέρου μειδιάματος καὶ τοῖς ἔτεινε τὸ χωνίον ὀλαχνικόν.

Ἡ εὐνοια αὕτη τὰς ἐνεθουσίαζε, καὶ μετὰ τὸ φαγητόν, πτερυγίζουσαι ἐκάθηντο ἐπὶ τοῦ ὤμου τῆς τρυφοῦ των, ἦν ἐλαφρῶς ἐρραμφοκόπου, ἐν εἶδει εὐχαριστήσεως.

Κενομένου τοῦ χωνίου, ἡ Ἀγγελα συνῆγε πέριξ αὐτῆς ὄλους τοὺς κατοίκους τοῦ περιστερεῶνος, διὰ μικρῶν τῆς γλώσσης πλαταγισμάτων, βεβαιουμένη δὲ περὶ τῆς παρουσίας ὄλων, ἐκτύπα τὰς χεῖρας, αἱ δὲ περιστεραὶ, διαιρούμεναι εἰς ὀμίλους, παρεδίδοντο εἰς τὴν θελκτικώτεραν τῶν φαντασιῶν.

Αἱ μὲν ἀνυψοῦντο καθέτως, μέχρι τῆς στέγης τῆς Μητροπόλεως, καὶ τούτων κατερχομένων, ἄλλαι ἀνήρχοντο. Οἱ ὀμιλοι δισταυροῦντο, διήρχοντο σχηματίζοντες ἐναέριον τετράχρον καί, αἴφνης, ὡς εἰ ὑπήκουον εἰς τὰς προσταγὰς ἀρχηγούτινος, περιπίπταντο μέτρα τινὰ ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν τῆς νέας, χαράσσοντες κύκλους, ἐλλείψεις, ἐλικοειδεῖς γραμμάς· ταχύτατον τέλος γκαλόπ, σκοτοδίην ἐμποιῶν.

Ἄπαντες, οἱ διὰ τῆς πλατείας τοῦ Ἁγίου Μάρκου διερχόμενοι, ἴσταντο ἀπολαύοντες τοῦ παραδόξου τούτου θεάματος.

Ἡμέραν τινὰ, πλούσιος τις Ἀμερικανός, ἐραστὴς τῆς ζωγραφικῆς, ἐνεφανίσθη, καθ' ἣν ὥραν αἱ περιστεραὶ παρεδίδοντο εἰς τὴν καθημερινὴν των ἐξάσκησιν, παρατηρῶν μετὰ περιεργίας τὴν πτώσιν τῶν πτηνῶν.

Ἐπανερχόμενος τὴν ἐπαύριον, ὡς καὶ τὰς ἀκολουθοῦσας ἡμέρας, τὸ αὐτὸ φαινόμενον παρετήρει, ὅπερ ἐλάμβανε χώραν μόνον ἐπὶ παρουσίᾳ τῆς νεάνιδος.

Τὴν ἐπλησίασε καί,

— Πῶς ὀνομάζεσαι, παιδί μου ; τῇ εἶπεν.

— Ἀγγελα, κύριε, εἰς τὰς διαταγὰς σας.

— Ὁραῖον ὄνομα. Μὰ τὴν ἀλήθειαν, πρέπει νὰ εἶνε κανεὶς ἄγγελος διὰ νὰ ἀγαπᾷ καὶ νὰ ἀνταγαπᾶται ὑπὸ τῶν ζῶων.

— Ἀχ! κύριε, δὲν εἶνε αὐτό, μὲ ἀγαποῦν, διότι καθ' ἡμέραν τοῖς φέρω τροφὴν.

— Καὶ ἄλλοι τοῖς φέρουν τροφήν, ἀλλὰ

δὲν εὐρίσκουν τὴν δεξίωσιν, τὴν ὁποίαν κάμνουν εἰς σὰς. Ἐπεθύμουν νὰ γράψω εἰκόνα τοῦ γοητευτικοῦ αὐτοῦ θεάματος. Θέλετε νὰ μοὶ χρησιμεύσετε ὡς πρότυπον;

— Ἀλλά, κύριε, δὲν γνωρίζω νὰ τοποθετῶμαι δὲν εἶνε αὐτὸ τὸ ἐπάγγελμα μου.

— Αὐτὸ τὸ μανθάνεις εὐκόλως, θὰ σὲ ἀνταμείψω δὲ γενναίως διὰ τὸν κόπον σου· θὰ μοὶ κάμῃς σπουδαίαν ὑπηρεσίαν, ἂν συναινέσῃς.

— Ὡς ζητήσω τὴν ἄδειαν ἀπὸ τὴν μάμμη μου, κύριε, δι' αὐτὴν καὶ μόνην ἐργάζομαι· ἂν μοὶ τὸ ἐπιτρέψῃ, εὐχαρίστως θὰ συναινέσω.

Ἡ μάμμη ἐνέδωκε. Κατὰ δὲ τὴν ὑπὸ τοῦ Χάρρου Σέφερτσον δοθεῖσαν ὑπόσχεσιν, ἡ Ἄγγελα θὰ ἐκέρδιζεν, ἐν διαστήματι ὀλίγων ἐβδομαδῶν, πλείονα τῶν ὄσων ἐκέρδιζεν ἐν διαστήματι δύο ἐτῶν ἐκ τῆς ἐργασίας τῆς.

Τῆς εἰκόνης περατωθείσης, ὁ ζωγράφος προσεπορίσατο μεγάλην τιμὴν.

Ἀλλὰ κατὰ τὰς ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ τοῦ ἐπισκέψεις τῆς Ἄγγελας, εἶχεν ἀνακαλύψει ἐν αὐτῇ προτερήματα τόσον θελητήρια, ὥστε, καταληφθεὶς ὑπὸ ἔρωτος, ἠθέλησε νὰ τὴν νυμφευθῇ, παρὰ τὴν ἀσημότητα τῆς οἰκογενείας τῆς.

Ἡ νεῆνις ἐγνωρίζεν ἐκ τῶν μύθων, οὓς διηγοῦνται κατὰ τὰς μακρὰς νύκτας τοῦ χειμῶνος, ὅτι ὑπῆρχεν ἐποχὴ, καθ' ἣν οἱ βασιλεῖς ἐνυμφεύοντο τὰς ποιμενίδας, ἀλλ' ἔβλεπε τὴν ἐποχὴν ταύτην λίαν ἀπομειμακρυσμένην, οὐδέποτε δὲ ἐπίστευεν εἰς τὴν ἐπάνοδόν τῆς. Ἡ αἰτήσις τοῦ Χάρρου Σέφερτσον τῇ ἀπέδειξεν ὅτι τὸ πᾶν ἐπανερχεται. Ἐδίστασεν, ἐσκέφθη πάσας τὰς δυνατὰς ἀμφιβολίας, ἀς ὅμως κατενίκησεν ὁ ἐκτομμυριοῦχος Ἀμερικανός. Ὁραῖον τινὰ ἐαρινὴν πρῶταν, τὸ μυστήριον τοῦ γάμου ἐτελείτο ἐν τῇ ἰδίᾳ Μητροπόλει τοῦ Ἀγίου Μάρκου.

Ἐτος ἔτι δὲν εἶχε συμπληρωθῆ καὶ ἡ Ἄγγελα, κάλλιστα μορφωθείσα δι' ἀρίστων καθηγητῶν, ἀπέκτησε συμπεριφορὰν τοιαύτην, ὡς ἀρμόζει εἰς γυναῖκα κατέχουσαν ὑψηλὴν ἐν τῇ κοινωνίᾳ θέσιν.

Ἡ μάμμη τῆς ἀπέθανεν, οὐδεὶς δὲ δεσμός τὴν ἐκοῦται πλέον εἰς Βενετίαν. Ὁ σύζυγός τῆς τὴν ὠδήγησεν εἰς τὴν πατρίδα του, κατὰ τοὺς βραχεῖς δὲ κῦτῶν σταθμούς τὰς ἀπεθαύμαζον ὠραιότερας τῆς Εὐρώπης πόλεις.

Δύο παρῆλθον ἔτη ἀπὸ τῆς ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ διαμονῆς των, καὶ ἐν τούτοις οὐδὲν τέκνον διὰ τῶν ἀγγελικῶν μευδιαμάτων του ἐπέριψε χαροποιᾶν ἀκτῖνα φωτός εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ νεαροῦ ζεύγους, ἀλλ' ἐξ ἐναντίας ἐλαφρὸν σκοτεινὸν νέφος ἐπεσκίαζε τὸ μέτωπον τῆς Ἄγγελας. Ὁ σύζυγός τῆς, ἵνα διασκεδάσῃ αὐτὴν, τὴν ὠδήγησεν εἰς Ἅγιον Φραγκῖσκον, καὶ εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Οὐίθ-σωνος· διέτρεξαν τὰς Ἀντίλλας, εἰσέδυσαν εἰς τὰ παρθένα αὐτῶν δάση, ἐπεσκέφθησαν ἀλληλοδιαδόχως ἀπάσας τὰς δημοκρατίας τῆς Κεντρικῆς Ἀμερικῆς, διήλθον τὸ Περού καὶ τὴν Χιλλὴν καὶ ἔφθα-

σαν εἰς τὰς θελητικὰς νήσους τῆς Ὠκεανίας.

Τὸ σκοτεινὸν νέφος ἀντὶ νὰ ἀφανίζηται τοῦ μετώπου τῆς Ἄγγελας, ἐπεσκότιζε ἔτι μᾶλλον αὐτό.

Ἐπανῆλθον εἰς Νέαν Ὑόρκην, ἠγόρασαν δὲ ἐκεῖ μεγαλοπρεπῆ ἰδιοκτησίαν, παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Ἀτλαντικοῦ. Καθ' ἐκάστην, ἐπὶ τοῦ ἀνδρῶν τῆς, οὐ ἢ βάσις περιεβρέχετο ὑπὸ τῶν κυμάτων τῆς θαλάσσης, ἡ Ἄγγελα, τὰ βλέμματα ἐστραμμένα πρὸς τὴν γενέτειραν γῆν ἔχουσα, ὄνειροπόλει.

— Τί σκέπτεσαι; εἶπεν ὁ Χάρρου καταλαμβάνων αὐτὴν ρεμβάζουσαν.

— Τὴν προσφιλῆ μου Ἰταλίαν, τὴν θελητικὴν Βενετίαν.

— Αὐτὸ μόνον; ἀς ἀναχωρήσωμεν διὰ τὴν πατρίδα σου.

— ὦ! ἀγαπητέ μοι Χάρρου, ἡ πατρίς μου κεῖται μακρὰν καὶ αἱ δυνάμεις μου εἶνε ὀλίγαι.

Λιποθυμία ἐπελθοῦσα, ἐπεβεβαίωσε τοὺς λόγους τῆς. Ὁ κληθεὶς ἰατρός, σείσας τὴν κεφαλὴν, ἀπεφάνθη κατὰ τοῦ ταξιδίου.

— Τὸ βλέπετε, εἶπεν ἡ Ἄγγελα, δὲν δύναμαι νὰ ἐπιστρέψω εἰς Βενετίαν, καὶ ὅμως ἐπεθύμουν πολὺ νὰ ἐπανίδω τὰς περιστερὰς τοῦ Ἀγίου Μάρκου.

Ὁ Χάρρου τυχαίως ἀκούσας τοὺς λόγους τούτους, ἐτηλεγράφησεν εἰς τινὰ τῶν φίλων του, καὶ ὠραῖαν τινὰ ἐσπέραν ἔθεσε πρὸ τῶν ποδῶν τῆς προσφιλοῦς του συζύγου κἀνιστρον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ὑπῆρχον δύο περιστεραὶ.

Ἡ Ἄγγελα ἐξέβαλε κραυγὴν χαρᾶς.

Ἠσπᾶσθη τὰ χαριέντα ἐκεῖνα πτηνὰ, τὰ ἐθάψευσε, τοῖς ὠμίλησε τὴν πατριὸν γλῶσσαν καὶ τὰ ἐτοποθέτησεν ἐπιμελῶς εἰς ἰδιαιτέρον τοῦ πτηνοτροφείου τῆς μέρος· καὶ ἐνῶ τὰ πάντα ἔβαινον κατ' εὐχρῆν, αἶφνης μίαν πρῶταν παρατηρεῖ τὰς περιστερὰς περιλύπους καὶ καταβεβλημμένας. Ἡ Ἄγγελα ἠνόνησε τὸ πᾶν· αἱ περιστεραὶ ἐπεθύμουν νὰ ἐπανίδωσι τὴν γηρικὴν Μητροπόλιν τοῦ Ἀγίου Μάρκου. Τὰς ἔλαβεν εἰς τὰς χεῖρας, τὰς ἠσπᾶσθη μετὰ παραφορᾶς καὶ τὰς ἀφῆκεν ἐλευθέρως νὰ πετάξωσιν.

Ἀνυψώθησαν κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ ἀνεχώρησαν ὅσον τάχος διὰ τὴν Ἰταλίαν.

Βραδύτερον, μία τῶν περιστερῶν ἐπανῆλθεν ὀδηγοῦσα καὶ πολλὰς ἄλλας. Διέμειναν, ἐκεῖ ἐπὶ τινὰς ἡμέρας, καὶ εἶτα ἀνεχώρησαν. Εἰς ἕκαστον ταξιδίδιον ἀνταύγεια εὐτυχίας, ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἀσθενῆς, παροδικῆ, ἐφώτιζε τὸ βλέμμα τῆς Ἄγγελας.

Αἱ περιστεραὶ καὶ πάλιν ἐπανῆλθον, ἀλλὰ δὲν τὴν εὐρον πλέον. Ἡ δυστυχὴς γυνὴ ἀπέθανεν ἐκ νοσταλγίας. Καὶ ὅμως, αἱ περιστεραὶ τοῦ Ἀγίου Μάρκου, τὰς ὁποίας τόσον ἠγάπα, ἔπραξαν ὅ,τι ἠδυνήθησαν ἵνα τὴν ἀναπαφέρωσιν εἰς τὸν πρότερον αὐτῆς βίον!

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ ΑΡΑΒΑΝΗ.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα» κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν. Φύλλα προηγούμενα εὐρίσκονται ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν, εἰς πάντα τὰ Ὑποπρακτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων, καὶ τοῖς κ.κ. Ἀνταποκριταῖς ἡμῶν.

ΑΓΓΕΛΛΕΤΑΙ

πᾶν διβλίον ἀποστελλόμενον πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων».

Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ δημοσιεύσωσι πλεόν ἢ ἑκατὴ τῶν ἀγγελίων τοῦ ἀποστελλομένου διβλίου, συναποστελλοῦσι καὶ 50 λεπτὰ δι' ἕκαστον στίχον καὶ δ' ἐκάστην δημοσίευσιν.

Ἐξεδόθησαν ΑΦΡΟΙ ΚΑΙ ΚΥΜΑΤΑ ποιήσεις, ὑπὸ Τ. Γ. Μωραΐτιν.

ΚΑΤΑΛΛΗΛΟΣ ΕΥΚΑΙΡΙΑ

Ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν ὑπάρχει χειρόγραφος κατάλογος Μυθιστορημάτων, δεδεμένον ἐν τῶν πλείστων, τοῦ Δουμᾶ, Μοντεπέν, Ρισβούργ, Βελῶ, Τεράιλ, κτλ. Τὰ μυθιστορήματα ταῦτα ἀποτελοῦσιν ἀληθῆ Μυθιστορηματικὴν Βιβλιοθήκην, πωλοῦνται δὲ εἴτε ὅλα ὁμοῦ ἢ καὶ χωριστά. Μεταξὺ τῶν μυθιστορημάτων τούτων ὑπάρχει ὀλόκληρος ἡ σειρά τῶν «Δραμάτων τῶν Παρισίων», συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς «Ὁραίας Ἀνθοκόμου», καὶ πλείστα ἄλλα σπάνια καὶ δυσεῦρετα μυθιστορήματα.

MAGAZINE ILLUSTRÉ DE LA FAMILLE

Paraît à Paris le 5 et le 20 de chaque mois

PRIX DES ABONNEMENTS :

Six mois: fr. 9. — Un an: fr. 16.

La Saison

(Ἡ ΕΠΟΧΗ)

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΥΟ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΔΙΕ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Πρώτη ἔκδοσις: 24 ἀριθμοὶ περιέχοντες πλεόν τῶν 2000 σχεδίων διὰ πάντα τὰ ἀντικείμενα τοῦ καλλωπισμοῦ τῶν Κυριῶν, δι' ἀσπρόρουχα, ἐνδύματα κορασιῶν, παιδῶν, ἀσπρόρουχα, ἐνδύματα ἀνδρῶν καὶ νεανίσκων, ὀθόνας κλίνης, τραπεζῆς, καλλωπισμοῦ κτλ. Πάντα τὰ εἶδη ἐργασίας τῶν Κυριῶν.

12 πίνακες περιέχοντες, πλὴν πολλῶν ὑποδειγμάτων κεντήματος, ἀρχικὰ στοιχεῖα, μονογράμματα κτλ. τοῦλάχιστον 200 σχήματα φυσικοῦ μεγέθους καὶ πλεόν τῶν 400 σχεδίων κεντήματος, soutache κτλ.

Τιμὴ συνδρομῆς ἀπλῆς ἐκδόσεως:

Διὰ τὰς Ἀθήνας: ἐξέμνηος δρ. 5. Ἐτησίᾳ δρ. 10
Διὰ τὰς ἐπαρχίας " " 6. " " 12

Ἐκδοσις πολυτελεῆς: περιέχουσα πάντα τ' ἀνωτέρω πρὸς τούτοις δὲ 36 εἰκόνας συμμῶν χρωματισμένας κατ' ἔτος.

Τιμὴ συνδρομῆς πολυτελοῦς ἐκδόσεως

Διὰ τὰς Ἀθήνας: ἐξέμνηος δρ. 10. Ἐτησίᾳ δρ. 20
Διὰ τὰς ἐπαρχίας " " 12. " " 18

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΩΣ

ἐγγράφονται ἐν τῷ γραφείῳ